

Arrest

nr. 313 915 van 4 oktober 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. COOLEMAN
 Langestraat 131
 8000 BRUGGE**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER.

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 22 mei 2024 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 april 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier,

Gelet op de beschikking van 19 juli 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 augustus 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en hun advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat S. COOLEMAN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Bestreden beslissingen

2.1. Bestreden beslissing in hoofde van verzoeker (D.J.):

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Nigeriaans staatsburger te zijn, behorende tot de Edo etnie en het christelijke geloof, en op [...] juni 1984 geboren te Uromi (Edo State, Nigeria), en woonachtig te Benin City. U liep school tot SS2, en besloot vervolgens een beroep te leren (carrosserie), en deed dit werk tot u Nigeria verliet.

Sinds 2008, had u een relatie met S.L.. De relatie werd echter niet gesteund door jullie ouders, in het bijzonder haar vader A.L., omwille van religieuze verschillen: u was christen en zij was moslima.

Haar vader stelde meermaals dat u haar gerust diende te laten, waarop u antwoordde dat hij religie erbuiten moest houden. Jullie zetten de relatie verder. In augustus 2010, ontdekte S. dat ze zwanger was. Ze wou niet dat haar vader wist van de zwangerschap, dus stelde voor om een abortus te ondernemen. Jullie haalden medicatie bij de apotheek, die S. vervolgens innam. Twee of drie dagen later (rond 19 of 21 september 2010), overleed zij door complicaties (te veel bloedverlies). Uit een daaropvolgende autopsie, kwam naar voren dat zij deze medicatie had ingenomen, waardoor haar vader u verantwoordelijk achtte voor haar dood. Hij bedreigde u meermaals (met de dood), en deed aangifte bij de politie: u had zijn dochter vermoord door een illegale abortus. U werd daarop gehoord door de politie en vertelde wat er was gebeurd. U diende ook zelf een klacht in bij de politie (tegen haar vader) voor de doodsb bedreigingen, maar de politie stelde dat ze u niet konden helpen, omdat de vader een soldaat was, dus dat u enkel veilig zou zijn als u Nigeria ontvluchtte.

In november 2010, verliet u Nigeria. U reisde via Niger, Algerije, Marokko, naar Spanje, waar u in 2012 aankwam en in 2014 opnieuw vertrok, zonder een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend, richting Zwitserland. U diende een verzoek om internationale bescherming in, maar kreeg een negatieve beslissing. U reisde verder naar Frankrijk, waar u tweemaal een verzoek om internationale bescherming indiende (in 2014 en 2019) en tweemaal een negatieve beslissing kreeg. Op 26 oktober 2021, kwam u naar België (samen met uw partner en kinderen), en diende op 29 oktober 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

Sinds 2014, heeft u een relatie met O.P. (CG 21/23349). In 2012, kwam zij naar Europa (Frankrijk) met behulp van smokkelaar M., die haar vervolgens dwong om haar schuld van 45.000 euro af te betalen. Bij gebrek aan een werkvergunning, wendde P. zich tot prostitutie. Toen u haar in 2014 leerde kennen, stelde u dat zij hiermee moest stoppen. P. stopte met prostitutie én met haar afbetalingen aan M.. Hij begon jullie hierop te bedreigen: hij bedreigde P. nadat zij stopte met betalen in 2014, en bedreigde u éénmaal in 2015. U vernielde vervolgens de simkaart, waarmee de bedreigingen tegenover u en P. stopten.

P. en u hebben samen vier kinderen: G. (°2015, V), U. (°2017, M), Da. (°2018, V), en E. (°2020, M). U vreest dat uw of uw echtgenote haar familie uw dochters zullen besnijden. Uw partner onderging reeds VGV.

Ter staving van uw verzoek, legt u volgende stukken neer: (1) voorlopige verblijfskaart Frankrijk (origineel); (2) informatie over VGV (twee krantenartikelen en Istanbul-conventie); (3) VGV-attesten van uw partner en twee dochters (origineel).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u **géén elementen** kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele **bijzondere procedurele noden** kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Bij terugkeer naar Nigeria, vreest u, ten eerste, de vader A.L. van uw overleden partner die u verantwoordelijkheid houdt voor haar overlijden aan abortus-complicaties, ten tweede, dat uw dochters gedwongen zouden worden tot vrouwelijke genitale verminking, en ten derde, de smokkelaar van uw partner P., M., bij wie zij haar schuld (voor haar reis naar Europa) niet volledig heeft afbetaald (notities van het persoonlijk onderhoud van D. J. d.d. 06/12/2023, hierna NPO D., p. 13-14, 20, 25-26).

Aangezien de problemen en vrees bij terugkeer van uzelf en uw partner (21/23349 O. P.) onderling verbonden zijn, kunnen jullie beider verklaringen niet los gezien worden van elkaar. Beide verklaringen en gehoorverslagen worden dan ook betrokken worden bij de huidige beslissing.

Vooreerst, u diende eerder een **verzoek om internationale bescherming in Frankrijk en Zwitserland** in. U verklaarde uitdrukkelijk dat u daar hetzelfde relaas, namelijk dezelfde gegevens en dezelfde problemen en redenen voor niet-terugkeer, opgaf (NPO D., p. 10-11). Uw asiëldossiers werden overgemaakt door de

Franse en Zwitserse autoriteiten (zie blauwe map van het administratief dossier). Een lezing van deze dossiers brengt aan het licht – in tegenstelling tot uw uitdrukkelijke bevestiging – dat **uw verklaringen verscheidene tegenstrijdigheden vertonen met uw verklaringen voor de Belgische asielautoriteiten**. Deze tegenstrijdigheden werden in onderstaande beslissing mee in rekening gebracht.

Voor het CGVS stelt u immers in Nigeria geboren te zijn, enkel de Nigeriaanse nationaliteit (gehad) te hebben en in Nigeria steeds in het familiale huis gewoond te hebben met uw ouders, tot u in 2010 voor het eerst uw land verliet (NPO D., p. 4-6). U zou vertrokken zijn in november 2010 en via Niger, Algerije en Marokko naar Spanje gereisd zijn (NPO D., p. 10). Betreft uw **verzoek om internationale bescherming in Zwitserland** (op 14 april 2014), stelt het CGVS vast dat u daar een geheel ander relaas deed. U verklaarde er dat u de Malinese nationaliteit heeft, dat uw moeder Nigeriaans is en uw vader Malinees, dat u bent geboren in Mali en later verhuisde naar Nigeria. U stelt er dat u uit Mali bent vertrokken nadat u spiritueel werd aangevallen door uw familie, omwille van een eigendomskwestie over de familiale woning, in deze ruzie werd ook uw moeder vermoord. U zou dan naar Lagos zijn verhuisd, waar u betrokken raakte bij een overvallersbende, maar na een mislukte overval en betrapting door de politie, bent u weggevlucht uit Nigeria. Over uw reisroute verklaarde u daar dat u Nigeria pas verliet in augustus 2012 en via Libië en Italië te zijn gereisd. Hiermee geconfronteerd, stelt u simpelweg dat ze u verkeerd hebben begrepen, dat de Protection Officer "beter eens naar die van Frankrijk kijken, dat is hetzelfde" (NPO D., p. 31-32). **De vaststelling dat u aanvankelijk een geheel andere persoonlijke achtergrond, problemen en vrees heeft aangehaald, ondermijnt uw geloofwaardigheid reeds sterk.**

Betreft uw **verzoek om internationale bescherming in Frankrijk** (op 22 juli 2014, en op 11 maart 2019), stelt het CGVS vast dat u daar inderdaad ook vertelde over een relatie, die niet werd aanvaard door de familie, dat uw partner zwanger raakte en overleed aan abortuscomplicaties, doch werden ook hier verscheidene belangrijke inconsistenties opgemerkt (infra).

Betreffende de vrees ten opzichte van uw schoonvader A.L., vader van uw overleden partner S. L., merkt het CGVS het volgende op.

Ten eerste, dient er opgemerkt te worden dat uw eerste poging tot **verkrijgen van internationale bescherming laattijdig** was. Immers, u kwam aan in Spanje in 2012, en leefde daar gedurende twee jaar, tot u in 2014 naar Zwitserland doorreisde en een eerste maal internationale bescherming aanvraag (d.d. 14/04/2014). Gevraagd of er een reden was voor waarom u geen internationale bescherming had aangevraagd in Spanje, stelt u dat hiervoor geen reden was, dat niemand u had verteld over de mogelijkheid tot asiel in Spanje (NPO D., p. 10). **Hiermee rekening houdend dienen ernstige vragen te worden gesteld betreffende de nood aan bescherming. Van iemand die beweert te vrezen voor zijn leven, zijn vrijheid en fysieke integriteit, mag verwacht worden dat hij zich informeert en zich zo snel mogelijk aanbiedt bij de bevoegde instanties om internationale bescherming te vragen.**

Ten tweede, merkt het CGVS **verscheidene inconsistenties op in uw verklaringen voor de Franse asielautoriteiten en voor de Belgische asielautoriteiten**. In Frankrijk, stelde u dat uw vriendin O.I. noemde en haar vader P.I... In tegenstelling, in België, verklaart u dat zij S. L. noemde en haar vader A.L.. U stelt uitdrukkelijk dat u hen niet kende bij een andere naam (NPO D., p. 13). In Frankrijk, stelde u dat uw vriendin studente op het middelbaar was. In tegenstelling, in België, verklaarde u dat zij een studente in de richting accounting was op de polytechnische school (tertiaire educatie) (NPO D., p. 30). In Frankrijk, verklaarde u dat de vader de rang van kapitein had, wat u wist omdat u zijn insigne had gezien. In tegenstelling, in België, stelt u dat zijn dochter u heeft gezegd dat hij een kapitein was, maar "ik heb het niet bij hem bevestigd. Ik weet enkel zeker dat hij een gepensioneerd militair man was". U kan niet zeggen wat zijn taken waren (NPO D., p. 15, 30). In Frankrijk, stelde u dat u vernam dat uw vriendin was overleden doordat u haar huis belde en haar moeder opnam die u het nieuws meedeelde. In tegenstelling, in België, stelt u dat het nieuws in uw buurt rondging, dat een vriend die in haar buurt woonde u op de hoogte bracht (NPO D., p. 19). In Frankrijk, verklaarde u over de bedreigingen dat de vader u heeft aangevallen, op de dag dat u vernam dat uw vriendin was overleden, in haar huis toen u uw deelneming wou betuigen. U had vervolgens geen rechtstreekse problemen meer met de vader, maar een buur waarschuwde u dat hij bedreigingen uitte ten opzichte van u: als hij u zou zien dan zou hij u vermoorden. In tegenstelling, in België, verklaart u dat hij u een eerste keer bedreigd heeft in uw vaders' huis, twee weken na haar overlijden (NPO D., p. 16-17). Vervolgens bedreigde de vader u meermaals face-to-face als u hem tegenkwam op straat, niet op een andere wijze. Gevraagd hoe vaak, stelt u dit niet te weten, dat het vele malen was (NPO D., p. 15-16). In Frankrijk, verklaarde u dat uw familie ook werd bedreigd. In tegenstelling, in België, stelt u dat hij misschien nog naar uw vaders' huis is gegaan. Gevraagd of u dit denkt of hier zeker van bent, antwoordt u dat u dit denkt. Gevraagd of u hiernaar ooit heeft geïnformeerd, antwoordt u dat u het bent vergeten (NPO D., p. 30-31) – men zou verwachten dat indien uw familie ook werd vervolgd u dit zou weten. In Frankrijk stelde u uitdrukkelijk zelf nooit naar de Nigeriaanse autoriteiten te zijn gegaan, omdat abortus illegaal is, dat u enkel uw broer heeft geadviseerd om

aangifte te doen (na uw vlucht uit Nigeria). In tegenstelling, in België, verklaart u wél aangifte te hebben gedaan (NPO D., p. 14-16).

Geconfronteerd met deze veelheid aan inconsistenties, stelt u: "kijk, in Frankrijk is er een andere procedure. Je moet jouw verhaal opschrijven. Het is geen interview zoals hier. Ze zeggen dat je jouw verhaal moet opschrijven. Er zijn mensen die een verhaal voor jou kunnen opschrijven, als je geen authentiek verhaal hebt. Ik heb mijn verhaal opgeschreven, en heb het dan aan iemand gegeven. Die heeft het gedaan. Als er verschillen of andere woorden zijn, die heeft dat gedaan. Die man heeft mijn verhaal voor mij opgeschreven. Het is hetzelfde verhaal. Misschien heb ik gezegd 'kapitein' en dan heeft hij daarbij geschreven dat het was omdat ik zijn insigne had gezien. U kan zien dat mijn verhaal hetzelfde is. het is gegaan zoals ik het vandaag heb verteld. Als er iets anders is, dan is het omdat hij het anders heeft opgeschreven. Het kan zijn dat hij zaken heeft bijgevoegd, om het verhaal beter te maken om mijn kansen te vergroten. Het verhaal moet immers authentiek zijn. Ik denk dat die persoon mijn verhaal heeft opgeschreven en dingen heeft toegevoegd. In Zwitserland was het inderdaad anders, daar heeft de vertaler die zaken allemaal verzonnen. Daarom vind ik het in België ook beter. Immers, een vertaler die zal tegen u liegen." U benadrukt vervolgens nogmaals dat u gelooft dat de fouten die werden aangehaald door de Protection Officer komen van degene die uw verhaal heeft opgeschreven. De Protection Officer confronteert u daarop met het gegeven dat de opgesomde tegenstrijdigheden komen uit uw interviewtranscript, waarop u nogmaals herhaalt dat de tegenstrijdigheden voortkomen van de vertalers (NPO D., p. 32-33). U voegt hier nog aan toe in de opmerkingen bij uw notities van het persoonlijk onderhoud (zie administratief dossier), ter illustratie, dat de Protection Officer u ook hier verkeerdelijk begreep/noteerde, namelijk 'Sh.' in plaats van 'S.'. Echter, deze minieme begripsfout over een naam is absoluut niet van dezelfde aard als de veelheid aan tegenstrijdigheden die hierboven werd aangehaald. Bovendien, heeft het CGVS zich op uw notities tijdens het persoonlijk onderhoud gebaseerd om haar naam te noteren. Uw verklaring vormt geen verschuiving voor de duidelijke tegenstrijdigheden uit uw interviewtranscript.

Ten derde, **betreft uw contacten met de politie, merkt het CGVS nog een bijkomende inconsistentie op.** U stelt dat de vader u heeft aangegeven bij de politie – dat u zijn dochter heeft vermoord door een illegale abortus (NPO D., p. 16) – drie weken na haar overlijden (NPO D., p. 17), waarvan u één week later (dus, één maand na haar overlijden) op de hoogte werd gebracht (NPO D., p. 17). U verklaart zelfs de politieverklaring gehad te hebben, maar deze te zijn kwijtgeraakt in de garage in Frankrijk (waar uw partner ook haar afbetalingspapier verloor, infra) (NPO D., p. 16). U stelt uitdrukkelijk dat hij u eerst heeft aangegeven, en dat u hem daarop bent gaan aangeven (NPO D., p. 16). Daarna stelt u echter geheel tegenstrijdig dat u hem aangaf nadat hij u bedreigde twee weken na haar overlijden, dit was dus ruim voor u op de hoogte was van zijn klacht tegen u (één maand na haar overlijden). De Nigeriaanse autoriteiten zouden hebben gezegd dat ze u niet konden helpen omdat hij een soldaat was, dat u alleen veilig zou zijn als u Nigeria verliet (NPO D., p. 14).

Ten vierde, u verklaart dat jullie geen abortus in het ziekenhuis wouden, omdat mensen het dan zouden zien/horen én omdat een abortus in het ziekenhuis veel meer kost (20.000 Naira vs. 1000 Naira voor medicatie) (NPO D., p. 15). **U stelt dat een abortus in het ziekenhuis legaal is.** Gevraagd of hier voorwaarden aan zijn verbonden, antwoordt u: "nu weet ik niet, maar toen ik er was, dan kon je naar het ziekenhuis gaan en een abortus vragen en dan deden ze dat voor jou" (NPO D., p. 18). **Landeninformatie stelt uitdrukkelijk dat abortus in Nigeria illegaal is – Nigeria is één van de meest restrictieve landen – met als enige uitzondering de situatie waarbij het krijgen van het kind het leven van de moeder in gevaar brengt** (zie blauwe map).

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen – de veelheid aan inconsistenties – maakt dat het CGVS geen geloof meer hecht aan uw vrees ten opzichte van uw schoonvader nadat uw partner overleed aan abortuscomplicaties.

Betreffende uw vrees (en uw partner haar vrees) voor haar smokkelaar M., verwijst het CGVS naar volgende passages uit uw partner haar beslissing.

"Ten eerste, **schetst u voor Dienst Vreemdelingenzaken andere vertreksomstandigheden.** U verklaarde er immers: "ik moest mee met M. en besepte niet alles wat er rond mij gebeurde," en stelde: "ze hebben mij naar Frankrijk genomen om mij te prostitueren, omdat mijn ouders hun schulden niet konden betalen" (DVZ-V O., p. 6, 12). In tegenstelling, tijdens uw persoonlijk onderhoud, stelt u dat u vrijwillig inging op een voorstel van M. om u naar Europa te brengen (NPO O., p. 14). Geconfronteerd met uw verklaring dat ze u naar Frankrijk meenamen, omdat uw ouders hun schulden niet konden afbetalen: "M. bracht me naar Europa en bedreigde me opdat ik mijn schuld, iets van een 40.000 euro, moest terugbetalen. Tijdens zijn bedreigingen zei hij ook 'weet je wel hoeveel jouw familie van mijn ouders heeft geleend?' Ik wist hier helemaal niets van. Ik wist alleen dat ik daar moest gaan werken en dat ze mijn loon aan mijn ouders gaven. Ik wist niets van een

lening. Misschien was ook de reden van M. om me naar Europa te brengen, dat ik zo geld voor zijn ouders kon verdienen." Er kan niet worden ingezien waarom u hierover eerder niets vermeldde tijdens uw persoonlijk onderhoud. Bovendien wanneer de Protection Officier vraagt naar hoeveel geld uw familie dan schuldig was, stelt u dit niet te weten, u heeft dit zelfs nooit nagevraagd bij uw ouders (NPO O., p. 25-26).

U had bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS aangegeven over uw DVZ-interview: "was er veel drama in mijn hoofd. Er kunnen dus fouten zijn." Echter, gevraagd welke fouten er werden gemaakt, verwijst u naar de naam van uw ouders. Het CGVS stelt vast dat de naam van uw vader wel overeenstemt, doch dat u voor uw moeder plotseling een geheel andere naam opgeeft. Gevraagd of er nog andere zaken zijn, antwoordt u dat u tijdens het interview zal corrigeren. Door de Protection Officer uitgelegd dat het belangrijk is dat zij op voorhand op de hoogte is van eventuele fouten, antwoordt u dat het belangrijkste de correcties van de namen was. Gevraagd of ze na het interview uw verklaringen hebben voorgelezen aan u, stelt u dit zich niet meer te herinneren (NPO O., p. 3). Gegeven dat u, buiten de namen van uw ouders (waarbij die van uw vader wél overeenstemde), niet kan concretiseren wat er fout liep bij het DVZ interview én dat er geen reden is waarom een DVZ-ambtenaar zelf verklaringen zou verzinnen, **vermoedt het CGVS dat u eerder een poging doet om eventuele inconsistenties reeds bij voorbaat te verschonen, wat bijgevolg niet wordt aanvaard. De vastgesteld tegenstrijdigheden ondermijnen de geloofwaardigheid van uw problemen enkel verder.**

Ten tweede, uit uw verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud blijkt dat u naar Europa vertrok zonder enige notie over uw toekomst hier, wat bijzonder onaannemelijk is. U verklaart dat: "hij (M.) me naar Europa zou brengen waar ik ook kon kuisen. Ik wist niet dat als je geen document had, dat je niet kan werken. Ik moest het geld terugbetalen, maar ik kon geen schoonmaakjob krijgen zonder documenten, dus ik moest op straat gaan werken, alleen zo kon ik mijn schuld afbetalen." U stelt herhaaldelijk dat u niet wist dat men niet kon werken zonder document (NPO O., p. 4, 14-15). M., iemand die u nooit eerder had ontmoet en wiens naam u niet kent – u kent hem enkel als 'M.', noch kent u de namen van zijn ouders waarvoor u negen of tien jaar werkzaam was ('Mama, Papa') (NPO O., p. 4-5) – deed u onmiddellijk een voorstel om naar Europa te reizen, waarmee u instemde zonder hem nog te ontmoeten voor uw reis naar Europa, jullie hadden slechts een drietal telefonische contacten (NPO O., p. 6-7). U maakte geen enkele afspraak rond kostprijs of terugbetaling: u wist niet hoeveel u hem diende terug te betalen of welk bedrag in welke frequentie. Bij vertrek, wist u enkel dat M. u had verteld dat u in Europa zou kunnen werken als schoonmaakster en veel geld zou verdienen, zonder enige verdere afspraken of informatie of vragen van uw kant (NPO O., p. 15). U besprak zijn voorstel met niemand (niet met familie, niet met vrienden, niet met M. zijn familie), o.a. omdat u bang was dat uw familie misschien neen zou zeggen (NPO O., p. 16). Ook over M.'s familie bent u vaag: zoals hierboven reeds werd aangehaald kent u hun namen niet en u werd niet betaald voor uw werk – zij zouden uw familie betalen, maar u weet niet hoeveel ("het enige dat ik weet, is dat ik daar werkte") (NPO O., p. 8-9). Verder, stelt u dat u niet graag werkte voor M. zijn familie, dat u elke dag stress had maar een job nodig had. Gevraagd waarom u niet graag voor hun werkte, waarvan u stress had, stelt u vaagweg: "ik kreeg stress van het feit dat ze me commandeerde 'doe dit en doe dat.' De stress was te veel. " Door de Protection Officer gesteld dat u naar Europa kwam om hetzelfde werk te doen, antwoordt u: "ja, maar dan zou ik meer verdienen. Als ze u zouden misleiden en veel beloven, dan accepteer je dat, dan zou je blij zijn. Ik dacht veel geld te verdienen" (NPO O., p. 15-16).

Gevraagd waarom u dacht dat M. goede bedoeling had, antwoordt u: "kijk, als je arm bent, dan accepteer je dat soort zaken gewoon. Je denk aan jouw huidige slechte leven, en als dan iemand je een beter leven voorhoudt met meer geld en beter werk, dan ja. Hij beloofde een beter leven. Als jij die armoede ziet, dan zou je ook niet willen terugkeren.

Je zult elke kans accepteren die een uitweg biedt uit de armoede. Ik dacht dat ik zo mijn ouders ook kon helpen. In België, kuis ik ook nog. Je moet gewoon elke kans grijpen, daarom deed ik het." Gevraagd of u er niet aan had gedacht dat hij slechte bedoelingen had, antwoordt u dat men niet aan het slechte mag denken. Gevraagd of u ooit al over mensensmokkel had gehoord: "neen, ik had er nog nooit over gehoord. Op school zal je horen over deze zaken, maar ik verbleef in mensen in hun huizen en hoorde niets. Ik wist zelfs niet dat je iemand kon betalen om jou naar Europa te brengen. Ik heb hier ook mensen ontmoet die hetzelfde als mij is overkomen. Op straat hoor jij lelijke verhalen. We wisselen verhalen uit. Je hebt geen keuze" (NPO O., p. 24-25). Het gegeven dat u zelfs nog niet had gehoord van iemand te betalen om u naar Europa te brengen, maakt het des te opvallender dat u het voorstel met niemand zou besproken hebben.

Ondanks het feit dat er verscheidene elementen zijn aan zijn voorstel die logischerwijs voor een zekere terughoudendheid zouden zorgen – o.a. u had hem nooit eerder ontmoet; uw kennis over hem en zijn familie; u was niet op de hoogte van het fenomeen dat men iemand kon betalen om naar Europa te gaan; u had zo goed als geen informatie over uw toekomst in Europa – én het feit dat u uw land niet (dringend) diende te verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging, ging u zomaar in op

zijn voorstel zonder verdere vragen, noch heeft u zijn voorstel met iemand besproken. Het dient opgemerkt te worden dat de desinteresse in uw eigen toekomst gewoonweg verbijsterend is. Het feit dat u alsnog gewoonweg zou vertrekken, zonder op de hoogte te zijn en over de meeste aspecten en zelfs niet de moeite heeft genomen u te proberen informeren, is bijzonder weinig aannemelijk. Door de Protection Officer geconfronteerd met het gegeven dat u zomaar inging op het voorstel van iemand die u nooit eerder had ontmoet, in het bijzonder aangezien u nooit eerder had gehoord over betaling voor een reis naar Europa, en zonder enige afspraak voor uw vertrek, herhaalt u dat mensen in Afrika worden misleid, dat er veel armoede is en dat men daarom een voorstel aanneemt zonder vragen (NPO O., p. 25).

Ten derde, ook **nu blijkt u weinig interesse/notie te hebben van uw probleem:** u weet niet hoeveel van uw schuld aan M. u reeds heeft terugbetaald, stelt dat u het blad met terugbetaling bent verloren, en zelfs geen schatting van het openstaande bedrag kan geven (NPO O., p. 16).

U zou in februari 2014 zijn gestopt met werken voor en betalen aan M. (NPO O., p. 16). Gevraagd wanneer hij u daarna voor de eerste keer heeft gecontacteerd, antwoordt u: "hij zag dat ik een dochter had, dat ik me wou nestelen ('settle down'). Hij maakte dan ruzie met J.. Hij hield hem ervoor verantwoordelijk dat ik niet meer betaalde, dat hij me daartoe had aangezet." Gevraagd hoe vaak M. u heeft bedreigd nadat u stopte met betalen, antwoordt u dat hij niet rechtstreeks naar u kwam, dat hij ruzie maakte met J., die u zou hebben aangezet om te stoppen, tot deze de simkaart brak in 2015. Ter bevestiging door de Protection Officer gevraagd of M. u nooit rechtstreeks heeft bedreigd, of enkel uw partner J., antwoordt u bevestigend, dat J. u zou hebben aangezet om te kiezen voor een ander leven, dat M. u enkel had bedreigd helemaal in het begin, vlak na uw aankomst toen u nog niets had terugbetaald (NPO O., p. 16-17). Gevraagd hoe vaak ongeveer M. J. heeft bedreigd, stelt u geen idee te hebben (NPO O., p. 17). Geheel in tegenstelling met uw eerdere uitdrukkelijke verklaringen, stelt u vervolgens, gevraagd naar wanneer de bedreigingen zijn begonnen, dat M. u toch heeft gebeld en bedreigd nadat u stopte met terugbetalen – u legde hem uit dat u zwanger was, maar M. was zeer boos en bedreigde u; na de geboorte begon hij J. te bedreigen (NPO O., p. 17-18). De laatste bedreiging/contact met M. dateert van 2015, toen uw man de simkaart verbrak. U kan echter niet zeggen wanneer in 2015: niet de maand, enkel dat het na de geboorte was, maar ook niet ongeveer hoelang na de geboorte. U heeft erna nooit meer iets van M. gehoord (NPO O., p. 14, 18). Uw partner J. daarentegen verklaart over de bedreigingen dat hij slechts éénmaal werd gebeld in 2015, dat hij daarna onmiddellijk de simkaart vernielde (NPO O., p. 28). Gevraagd of u door M. werd bedreigd nadat u stopte in 2014, antwoordt uw partner dat hij denkt van wel, dat M. stelde dat u hem terug diende te betalen. Deze bedreigingen stopten ook met de vernieling van de simkaart (NPO D., p. 28-29). **Naast de aangestipte tegenstrijdigheden, die de geloofwaardigheid van de bedreigingen door M. geheel ondermijnen, is het ook weinig aannemelijk dat jullie zo onwetend zouden zijn over de bedreigingen aan elkaars adres.**

Uw partner J. is ook slechts summier op de hoogte van uw problemen: hij kent niet M. zijn volledige naam (NPO D., p. 26); weet niet hoe u en M. elkaar hebben ontmoet, hoe jullie overeenkomst tot stand kwam (NPO D., p. 26); weet niet wanneer in 2014 u stopte met werken voor M. (NPO D., p. 26-27); weet dat u hem wekelijks diende te betalen, maar heeft geen idee hoeveel u hem elke keer gaf (NPO D., p. 27-28); heeft geen idee hoeveel van uw schuld u reeds heeft afbetaald, zelfs geen schatting, ondanks dat M. stelde dat hij of u diende te betalen (NPO D., p. 26, 28).

Hij werd geconfronteerd met de vaststelling dat hij slecht summier op de hoogte is ondanks dat het probleem ook hem zou beïnvloeden én dat hij het aanhaalt als vrees bij terugkeer: "(...) Van P., weet ik niet veel. Toen ze hem nog betaalde, schreef ze alles op een papier. Het was een lijst van betalingen, maar we zijn die lijst kwijtgeraakt. We borgen alles op in een garage, maar nu zijn we alles kwijt. We raakten veel kwijt. U heeft ook gezegd dat ik niet wist hoe P. M. kende, maar kijk, in uw introductie heeft u gezegd dat ik u de waarheid diende te vertellen, dus ik wou niet liegen, dus daarom heb ik u gezegd dat ik het niet wist. Ik weet dat niet. Ik kan u alleen vertellen wat ik weet. Het is geen deel van mijn leven. Zelfs als u het nu aan P. zou vragen, misschien weet zij het zelfs niet meer" (NPO D., p. 31).

Verder, jullie hebben zich nooit gewend tot de politie voor hulp, omdat jullie bang waren en geen documenten hadden (NPO O., p. 14; NPO D., p. 29). Door de Protection Officer gesteld aan uw partner dat er toch ook momenten waren dat jullie legaal waren: "kijk, ik heb de simkaart vernietigd en dan is het hele drama geëindigd. Hij kon ons niet meer bereiken, niet meer communiceren. M. woonde niet in dezelfde stad, dus naar de politie gaan zou niet nuttig zijn geweest, dat gaat enkel als we in dezelfde plaats wonen. De politie was niet nuttig voor ons." (NPO D., p. 29).

Tot slot, is **uw vrees tegenover M. weinig actueel.** Het laatste contact met M. dateert uit 2015. Gevraagd of het niet opvallend is dat M. u erna nooit meer heeft benaderd, ondanks uw schuld én aangezien hij stelde connecties te hebben en u in de gaten te houden: "kijk, in Europa kan je niet zomaar iets afdwingen. In Afrika is het anders. Er is overal corruptie. Ze geven daar niets op de regels, want degene met het meeste geld

heeft het hoogste woord. Geld is baas en macht. In Europa, als hij iets zou doen, dan zou de politie hem arresteren, dus ik was oké. Maar, hij wacht op me in Nigeria. Ze hebben de macht om te wachten en dan te doen wat ze willen. Er is geen wet in Afrika. Als je arm bent, heb je niets te zeggen. Ze kunnen je benaderen" (NPO O., p. 18-19). Ook uw partner werd gewezen op de vaststelling dat M. niet bijzonder veel moeite heeft genomen om u nog verder te contacteren/bedreigen: "M. is me wel één keer komen opzoeken, maar ik deed die simkaart weg dan en dan kan die persoon me niet meer vinden. En ook, zelfs als hij wist waar ik was, we wonen niet meer in Afrika. Je kan hier en in Frankrijk niet zomaar doen wat je in Afrika kan doen. Je kan niet zomaar naar iemand gaan en geld afdwingen. Nadat ik de simkaart vernietigde, kon hij niet meer met me communiceren. Hij had geen manier meer om met ons te communiceren." (NPO D., p. 31).

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen – o.a. uw weinig aannemelijke verklaringen omtrent uw vertrek, inconsistenties met betrekking tot de bedreigingen van M. en het gebrek aan actualiteit – maken dat er geen geloof wordt gehecht aan uw (en uw partner zijn) vrees ten opzichte van uw smokkelaar M..

Voor zover u inderdaad via mensensmokkel naar Europa zou zijn gekomen, dient opgemerkt dat er in Nigeria een federale organisatie door de overheid in het leven werd geroepen en die verantwoordelijk is voor de opvang, bescherming en re-integratie van slachtoffers van mensenhandel, het National Agency for Prohibition of Traffic in Persons (NAPTIP). NAPTIP beschikt over een aantal opvangthuizen (shelters), verspreid over het land (Abuja, Benin City, Enugu, Kano, Lagos, Sokoto en Uyo). De slachtoffers zijn hier veilig. De grootste groep wordt gevormd door binnenlandse slachtoffers, maar het betreft ook een aanzienlijk aantal vrouwen dat vrijwillig is teruggekeerd uit het buitenland. Behalve NAPTIP beschikt ook een aantal ngo's over shelters waar slachtoffers kunnen worden opgevangen en over half way homes, waar vrouwen een tijd kunnen verblijven voordat zij worden herenigd met familie of worden hervestigd. Recentelijk vonden onder de Trafficking in Persons Act diverse veroordelingen van mensenhandelaren plaats, met gevangenisstraffen uiteenlopend van twee maanden tot 14 jaar. De maximumstraf voor mensenhandel met een minderjarige (onder de 18 jaar) is levenslang. Bij NAPTIP zijn er geen gevallen bekend van slachtoffers van mensenhandel die, na tussenkomst van NAPTIP met hun familie zijn herenigd, te maken kregen met intimidatie en/of geweld van de kant van de mensenhandelaren. Hieruit blijkt dat u desgevallend bij terugkeer naar Nigeria mogelijk beroep zou kunnen doen op de autoriteiten of het NAPTIP voor wat eventuele bedreigingen vanwege de mensenhandelaren betreft."

Betreft jullie vrees voor de vrouwelijke genitale verminking van jullie twee dochters (G. en Da.), merkt het CGVS het volgende op.

"Zowel uzelf als uw partner J. geven wisselende verklaringen over jullie profiel (e.g. nationaliteit, etnische groep, herkomst, reden van vertrek, enz.). Zoals hierboven reeds aangehaald verklaarde u in Frankrijk van gemengde etnische herkomst te zijn, terwijl u voor het CGVS stelt Edo te zijn (zie supra).

Uw partner verklaarde tijdens de procedure in het kader van zijn **verzoek om internationale bescherming in Zwitserland** (op 14 april 2014) dan weer dat zijn moeder Nigeriaans is en zijn vader Malinees, dat hij geboren zou zijn in Mali en later naar Nigeria verhuisde, terwijl hij voor het CGVS verklaarde in Nigeria geboren te zijn en er steeds gewoond te hebben tot aan zijn vertrek naar Europa. (Zie VIB-ZWI D. J. in de blauwe map van het administratief dossier en NPO D., p. 4-6.)

Nochtans om de vervolgingsvrees en beschermingsnood van jullie minderjarige dochters te beoordelen, is het van cruciaal belang een duidelijk (en geloofwaardig) beeld te krijgen van het profiel van hun beide ouders. Jullie blijven hierbij echter in gebreke, nu blijkt dat jullie er beiden niet voor terugdeinzen om doorheen jullie procedures in Europa, sterk uiteenlopende identiteitsgegevens en asielrelazen op te geven.

Uit informatie, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat Nigeria geklasseerd wordt als een land met een **gematigd lage VGV-prevalentiegraad, namelijk 25,3% in de leeftijdsgroep 0-14 jaar** (en 18,4% in de leeftijdsgroep 15-49 jaar). De prevalentie verschilt van regio tot regio en hangt samen met de culturele tradities. In casu is een risicobeoordeling ten aanzien van Edo state aan de orde. Voor deze state wordt een percentage van 37,1% opgetekend (zie blauwe map) – geheel in strijd dus met jullie beweringen dat (bijna) elke vrouw in Edo State besneden is (jullie verklaringen variëren van elke vrouw die momenteel nog in Edo State woont tot minstens 80-90%) (NPO D., p. 20, 22; NPO O., p. 22). **Aldus is een objectief risico aanwezig, maar zal het werkelijk risico op besnijdenis vooral afhankelijk zijn van individuele factoren en de beschikbaarheid van nationale bescherming.**

In verband met jullie individuele familiale situatie, dient te worden opgemerkt dat zowel **u als uw partner uitdrukkelijk tegen besnijdenis zijn**, maar jullie stellen herhaaldelijk dat jullie geen keuze zal worden

gelaten, dat jullie hiertoe gedwongen zullen worden, dat ze zelfs de kinderen zullen ontvoeren (NPO D., p. 20, 22; NPO O., p. 19-20, 22). Nochtans stelt uw partner later dat zijn zussen niet besneden werden, omdat zijn ouders hiertegen waren – zij zouden pas later zijn besneden toen ze wouden huwen (NPO D., p. 21, 23), ook uzelf benadrukt de noodzaak van besnijdenis om te huwen (NPO O., p. 19, 21, 23). Uit informatie, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat de beslissing tot het besnijden van een meisje in Nigeria afhangt van de ouders. Het merendeel van de bronnen stelt dat de ouders van een niet-besneden minderjarig meisje in staat moeten zijn om hun dochter te behoeden van de praktijk. In dit geval riskeren ze evenwel maatschappelijke gevolgen zoals statusverlies of sociale uitsluiting, maar nooit geweld. De afwijzende houding van de gemeenschap kan evenmin "worden gelijkgesteld met vervolging of ernstige schade." De onbesneden meisjes kunnen geconfronteerd worden met een zekere stigmatisering, maar hebben toegang tot alle diensten (gezondheidszorg, onderwijs, ...). In de bronnen wordt bovendien een genuanceerd beeld geschetst van de mogelijke gevolgen van een niet-besnijdenis voor het meisje en haar familie. Het is immers een intiem onderwerp dat onbeleefd wordt geacht om te bespreken. Veel vrouwen weten niet van zichzelf noch van elkaar of ze al dan niet besneden zijn. Betreft het gebrek aan huwelijksperspectieven dat jullie aanhalen, stellen bronnen dat de impact op eventuele huwelijksperspectieven beperkt is (zie blauwe map). **Er moet worden besloten dat het mogelijk is voor de ouders om hun dochter, tegen de wil van familieleden of stamleden, te beschermen tegen VGV.** De vaders hebben het laatste woord en de moeders organiseren geen besnijdenis zonder dat de vader daarvan op de hoogte is. Zowel uzelf als uw partner werden geconfronteerd met deze informatie, maar jullie bleven simpelweg vasthouden aan jullie verklaring dat ouders niet kunnen weigeren (NPO D., p. 22; NPO O., p. 21)

In verband met **wie jullie dochters zou besnijden**, antwoordt uw partner "familieleden" van zowel hem als u. Gevraagd welke familieleden uw partner specifiek vreest (die jullie zouden dwingen tot besnijdenis), antwoordt hij vaagweg: "er zijn geen specifieke familieleden. Zelfs als ik zou kunnen ontsnappen aan mijn familie, dan is er nog de familie van mijn vrouw. En zelfs als we daaraan nog kunnen ontsnappen, we zijn van Edo State en het is daar de traditie en cultuur dat vrouwelijke kinderen moeten worden besneden" (NPO D., p. 20). Ook uzelf komt niet verder dan **algemeen** te verwijzen naar uw eigen familie en die van uw partner. Zelfs na herhaaldelijke vragen van concretisering, stelt u slechts vaagweg: "mijn moeder haar en vader zijn familie, de anderen. De familie, zoals ik u zeg" (NPO O., p. 20). **Zoals hierboven werd gesteld hebben de ouders de finale beslissing over VGV. De vaststelling dat jullie niet kunnen concretiseren wie van de familie jullie zou dwingen, in combinatie met bovengenoemde landeninformatie over wie beslist over het besnijden van meisjes, maakt dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat jullie jullie dochters in Nigeria niet zou kunnen beschermen.** Verder, wijst het CGVS erop dat jullie zich bij terugkeer niet simpelweg in dezelfde regio als jullie families moeten vestigen.

Uw partner werd gevraagd of er nog steeds een risico is op VGV als jullie zouden wegblijven van jullie families, waarop hij aangaf dat als hij zou terugkeren naar Nigeria hij steeds zou terugkeren naar zijn familie en regio (NPO D., p. 23). Jullie zijn een volwassen koppel, voldoende zelfredzaam om naar Europa te reizen en daar een gezinsleven op te bouwen en in jullie levensonderhoud te voorzien, ondanks periodes van illegaal verblijf. Er kan dus niet zomaar worden aangenomen dat jullie gezin geen andere keuze zouden hebben dan terug te keren naar jullie plaats van herkomst. Uit landeninformatie blijkt eveneens dat, met betrekking tot het besnijden van meisjes, **"de houding van de grootouders vrij onbeduidend [is]" en de ouders het laatste woord hebben** (zie blauwe map).

In het licht van jullie bewering dat jullie families jullie ertoe zouden verplichten om te besnijden, is het opvallend dat u **slechts summier op de hoogte bent van de praktijk binnen uw eigen familie**. U bent zelf besneden (zie medisch attest in de groene map van het administratief dossier), maar kon hierover niets vertellen (NPO D., p. 24; NPO O.). Gevraagd wie er besliste dat u VGV diende te ondergaan, stelt u dat u dit niet heeft gevraagd, noch vroeg u aan uw eigen moeder of zij met uw VGV heeft ingestemd of, of zij überhaupt de praktijk aan zich goedkeurt (NPO O., p. 23). Verder, stelt u verkeerdelijk dat de vader het kind brengt voor de besnijdenis omdat de vrouwen niet willen toekijken (NPO O., p. 22) – terwijl de landeninformatie stelt dat moeders en/of grootmoeders de verantwoordelijkheid dragen hun dochter naar de geschikte plaats te brengen en de verdere zorg te garanderen (zie blauwe map); en stelt uw partner verkeerdelijk dat VGV wordt betaald door de personen die het kind naar de kruidendokter brengen, gevraagd wie dit is: "familieleden, mensen van de gemeenschap, de kruidendokter zelf..." (NPO D., p. 24-25) – terwijl landeninformatie, zoals hiervoor reeds werd aangehaald, stelt dat de moeders en/of grootmoeders de dochter naar de plaats brengen, én de VGV zelf wordt gefinancierd door de vader (zie blauwe map). Er kan niet worden aangenomen dat iemand die werkelijk vreest dat iemand zijn dochters tegen zijn wil in zou besnijden, dermate onwetend zou zijn, zowel met betrekking tot de gebruikelijke praktijken in het algemeen als met betrekking tot de gang van zaken en houding tegenover besnijdenis binnen zijn familie. Men kan immers verwachten dat u (en uw partner) zich hierover informeren, teneinde de werkelijke vrees voor uw dochters te kunnen inschatten. Opnieuw getuigt uw houding van een desinteresse in de omvang van uw probleem, die onverenigbaar is met een werkelijke vrees (voor besnijdenis voor uw dochters).

Tot slot, de beoordeling dient eveneens de mogelijkheid op bescherming van de autoriteiten te worden geëvalueerd. **Er dient te worden benadrukt dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming.** Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat een verzoeker om internationale bescherming de bescherming van haar land niet kan of, uit hoofde van de vrees voor vervolging, niet wil inroepen. De verzoeker om internationale bescherming moet aannemelijk maken dat zij alle redelijke van haar te verwachten mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput. Dit is in casu echter niet het geval. Jullie bleken immers niet op de hoogte van Nigeriaanse (niet-)gouvernementele organisaties die actief zijn in de strijd tegen VGV, noch van een wettelijk kader hieromtrent (NPO D., p. 22, 24; NPO O., p. 20, 23-24). Uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat verschillende nationale en internationale organisaties in Nigeria actief strijden tegen deze praktijk. Er wordt gesensibiliseerd, maar eveneens juridische en logistieke steun geboden. Bovendien heeft de Nigeriaanse staat verschillende internationale verdragen geratificeerd waarin de praktijk van VGV aangeklaagd wordt. De staat organiseert of steunt programma's die strijden tegen genitale verminking. In mei 2015 werd bijvoorbeeld de 'Violence Against Persons (Prohibition) Act' ondertekend, waarin VGV expliciet verboden wordt. Twaalf deelstaten beschikken over een specifieke wetgeving die vrouwenbesnijdenis verbiedt. In jullie herkomstregio, Edo state, is sinds 1999 de 'Prohibition of Female Genital Mutilation Law' van kracht. Deze wet voorziet in een straf van minstens drie jaar gevangenis en/of een boete van minstens drieduizend Naira (zie blauwe map). **Er bestaat in Nigeria dus wel degelijk een draagvlak tegen VGV.** U werd hiermee geconfronteerd, maar verwijst simpelweg naar het krantenartikel, waarom ze die vrouw dan niet hebben geholpen (NPO O., p. 24) – in het krantenartikel wordt nergens vermeld dat deze vrouw hulp zou gezocht hebben (en niet gekregen).

De neergelegde algemene informatie, met name krantenartikelen en de Istanbulconventie (waarin VGV wordt erkend als een vorm van geweld tegen vrouwen en o.a. dat lidstaten het strafbaar dienen te stellen; een gegeven dat niet door het CGVS in twijfel wordt getrokken) (zie groene map), veranderen niets aan voorgaande conclusies. Betreft het krantenartikel, waarover u en uw partner verklaren dat het algemene informatie betreft (jullie kennen de vrouw niet persoonlijk) – een vrouw die Nigeria diende te ontvluchten met haar kinderen omwille van VGV – om te staven dat VGV nog steeds een actueel probleem is in Nigeria (NPO D., p. 13; NPO O., p. 14). Jullie verwijzen ook allebei naar het artikel om te stellen dat ouders niet kunnen weigeren (NPO D., p. 22 NPO O., p. 21).

Het CGVS benadrukt nogmaals dat uit landeninformatie naar voren komt dat de vader de finale beslissing heeft (zie blauwe map) – het krantenartikel betreft de moeder, er wordt geen uitdrukkelijke melding gemaakt van de vader. Bovendien, betreft het artikel niet louter een familie in Edo State: de persoon in kwestie had banden met verschillende deelstaten (man van Edo etnie, schoonfamilie woonachtig te Imo State, en de familie was woonachtig te Lagos State). Het andere neergelegde artikel betreft een vrouw die veroordeeld is in het Verenigd Koninkrijk voor (medeplichtigheid aan) de besnijdenis van een Brits meisje in Kenya (tijdens een trip) – het is bijgevolg niet relevant voor jullie verzoek – in zoverre jullie hiermee enkel wensten aan te tonen dat VGV strafbaar is, merkt het CGVS op dat dit niet in twijfel wordt getrokken.

Jullie wensten ook foto's neer te leggen van de besnijdenis van de dochter, B., van uw zus. Er werd aan uw partner, die de foto's bijhad tijdens zijn interview, uitgelegd dat deze foto's niet konden aanvaard worden: "De foto's tonen de private delen van een jonge baby. Zij gaan bijgevolg in tegen de eerbiediging van de menselijke waardigheid en de eerbiediging van het privé- en familieleven. Deze foto's zijn ook niet echt nuttig, aangezien er niet kan worden aangetoond dat het familie is van u of uw partner. Het is ook geen deskundigen- of medisch onderzoek." (NPO D., p. 19). Uw partner zijn verklaring dat de ouders niet akkoord waren maar geen keuze hadden (NPO D., p. 12-13), is slechts een bewering die op geen enkele manier wordt gestaafd en geheel ingaat tegen de landeninformatie (blauwe map).

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen, dient besloten te worden dat u de vrees voor besnijdenis van uw dochters niet aannemelijk kon maken. Er werd noch in uw hoofde noch in hoofde van uw drie kinderen een persoonlijke vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin vastgesteld."

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de **subsidiäre beschermingsstatus** toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie **EASO Nigeria Security Situation van juni 2021** <https://euaa.europa.eu/publications/coi-report-nigeria-security-situation-v11-june-2021> en de **EASO**

Country **Guidance** **Note:** **Nigeria** **van** **oktober** **2021**
<https://euaa.europa.eu/publications/country-guidancenigeria-october-2021>) blijkt dat op het Nigeriaanse grondgebied op verschillende plekken en in verschillende staten conflicten plaatsvinden van diverse aard en waarin diverse actoren een rol spelen: Islamitische groeperingen, waaronder Boko Haram en splintergroeperingen zoals Jama'at Ahl as-Sunnah lid-Da'wah wa'l-Jihad (JAS), Ansura, Islamic State West Africa Province (ISWAP) en Bakura die actief zijn in het noordoosten; conflicten in het noordwesten waarbij groepen herders, burgerwachten, criminele bendes, alsook Islamitische groeperingen betrokken zijn; etnisch geweld tussen de gemeenschappen van nomadische veehouders en landbouwers in het noordwesten en vanuit de Middle Belt naar het zuiden; militante acties in de Nigerdelta; en separatistische Biafra-agitatie in het zuidoosten. Het onderscheid tussen criminele gewapende groepen, bendes, bandieten, gemeenschapsmilities, herders en boeren en burgerwachten is niet altijd duidelijk. De grenzen tussen deze groepen vervagen steeds meer. Uit deze informatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van deze conflicten in Nigeria regionaal erg verschillend is.

De gehanteerde informatie stelt dat er in Nigeria geen deelstaten zijn waar de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken deelstaat louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

In een aantal deelstaten zoals Borno, Adamawa, Yobe, Kaduna, Katsina, Zamfara en Benue, vindt willekeurig geweld plaats, al dan niet op grote schaal, maar de "loutere aanwezigheid" in deze deelstaten is ontoereikend om een reëel risico te lopen slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

De overige 29 deelstaten en het federale hoofdstedelijke gebied Abuja zijn regio's waar er zich weliswaar veiligheidsincidenten van diverse aard kunnen voordoen en waarin diverse actoren kunnen betrokken zijn maar waar in het algemeen geen reëel risico bestaat dat een burger wordt getroffen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de deelstaat Edo actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. **Actueel is er voor burgers in de deelstaat Edo aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.** U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen, maakt dat in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden vastgesteld.

U legt uw tijdelijke verblijfskaart uit Frankrijk voor, dewelke uw verklaringen omtrent uw verblijf in Frankrijk ondersteunen.

Op basis van artikel 57/5quater van de vreemdelingenwet werd u de mogelijkheid gegeven **opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud** die naar u werden verstuurd op 5 januari 2024. De opmerkingen die u formuleerde (zie administratief dossier) hebben voornamelijk betrekking op kleine inhoudelijke aanpassingen en spellingsfouten (e.g. de naam van uw partner haar zus). Er werd met uw opmerkingen rekening gehouden, maar deze zijn niet van dien aard dat ze ander licht werpen op bovenstaande beoordeling. U maakte een aantal opmerkingen waarin u regelrecht inging tegen wat u eerder had verklaard tijdens uw persoonlijk onderhoud, onder andere, wanneer u spreekt over de tijdlijn van uw schoonvader zijn bedreigingen en politieklacht tegen u en uw eigen klacht (NPO D., p. 16-17) of wanneer u werd gevraagd of u nog bij uw familie heeft geïnformeerd naar uw probleem met L. (u verandert uw antwoord simpelweg van 'ik ben het vergeten' naar 'ja') (NPO D., p. 31). Door simpelweg post factum uw verklaringen in lijn te brengen, zonder hiervoor een verschoning op te geven, kan u de vastgestelde inconsistenties niet remediëren (supra).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2.2. Bestreden beslissing in hoofde van verzoekster (O. P.):

“A. Feitenrelaas

U verklaart een Nigeriaans staatsburger te zijn, behorende tot de Benin etnie en het christelijke geloof, en op [...] juli 1982 geboren te Lagos (Nigeria), en woonachtig te Benin City. U ging nooit naar school (analfabeet), en werkte als huisbediende (koken, schoonmaken, enz.).

Sinds ongeveer 2001 of 2002, woonde u in als huishoudster bij een familie in Benin City. Op een dag kwam de zoon van de familie, M., die niet bij de familie woonde maar in Lagos (die u dus ook nog nooit had gezien), langs. Hij deed een voorstel om u naar Europa te brengen, aangezien u een goede werkneemster was, waar u zou kunnen werken en meer geld verdienen. Na een aantal maanden, liet hij u telefonisch weten dat uw vertrek in orde was. U reisde naar Lagos, waar u twee nachten op hotel verbleef samen met drie andere personen en driemaal telefonisch contact had met M., en verliet vervolgens Nigeria in januari of februari 2011.

Op 10 februari 2012, kwam u aan in Frankrijk. U diende uw schuld, 45.000 euro, aan M. terug te betalen. U wist echter niet dat men een geldig verblijfsdocument nodig had om te kunnen werken in Frankrijk. M. drong aan, bedreigde u, om uw schuld te beginnen afbetalen, dus wendde u zich tot prostitutie, in maart of april 2012. In 2014, leerde u uw huidige partner (CG [...] D. J.) kennen.

Hij stelde dat u diende te stoppen met prostitutie, en u was het ondertussen ook beu, dus u besloot om te stoppen met prostitutie en uw afbetalingen aan M., in februari 2014. M. belde, bedreigde, u hierop meermaals om te vragen waarom u was gestopt, waarop u hem uitlegde dat u zwanger was. Na de geboorte van uw kind, belde M. meermaals naar uw partner J., die hij verantwoordelijk hield voor uw beslissing om te stoppen en ‘een ander leven te kiezen.’ In 2015, brak J. de simkaart en eindigde hiermee de bedreigingen.

In Frankrijk, diende u tweemaal een verzoek om internationale bescherming in (2012 en 2019), en kreeg tweemaal een negatieve beslissing.

J. en u hebben samen vier kinderen: G. (°2015, V), U. (°2017, M), Da. (°2018, V), en E. (°2020, M). U vreest dat zij bij terugkeer besneden zullen worden, net zoals u.

Ter staving van uw verzoek, legt u volgende stukken neer: (1) uw medische kaart uit Frankrijk; (2) informatie over VGV (twee krantenartikelen en Istanbul-conventie); (3) VGV-attesten van uzelf en uw twee dochters (origineel).

B. Motivering

*Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u **géén elementen** kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele **bijzondere procedurele noden** kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.*

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Bij terugkeer, vreest u, ten eerste, vervolging door uw smokkelaar M., aangezien u uw schuld niet volledig heeft afbetaald, en, ten tweede, dat uw dochters gedwongen worden tot vrouwelijke genitale verminking (notities van het persoonlijk onderhoud van O. P. d.d. 07/12/2023, hierna NPO O., p. 14).

Aangezien de problemen en vrees bij terugkeer van uzelf en uw partner ([...] D. J.) onderling verbonden zijn, kunnen jullie beider verklaringen niet los gezien worden van elkaar. Beide verklaringen en gehoorverslagen worden dan ook betrokken worden bij de huidige beslissing.

Vooreerst merkt het CGVS op dat u **een andere persoonlijke achtergrond en problemen opgaf voor de Franse autoriteiten** (VIB-FRA, zie blauwe map): u zou een gemengde etnische achtergrond hebben (uw moeder was Hausa en uw vader was Edo) – u stelt nu Edo te zijn (NPO O., p. 7) – behorende tot het Islamitische geloof (uw moeder was reeds moslima, en uw vader heeft zich als christen bekeerd tot Islam) – u stelt nu christen te zijn, net zoals de rest van uw familie met uitzondering van uw ouders die behoren tot het spirituele/traditionele geloof Idol (NPO O., p. 8, 10) – en woonachtig te Kano State – u stelt nu uw gehele leven in Benin City (Edo State) te hebben gewoond (NPO O., p. 6, 8). Verder verklaart u daar Nigeria te hebben verlaten nadat er een explosie plaatsvond in uw buurt, in het kader van een conflict tussen Hausa's en christenen, waardoor u niet meer herenigd kon worden met uw familie. Bijkomend, werd u slachtoffer van seksueel geweld tijdens uw vlucht uit Nigeria. U verliet Nigeria in februari 2012 of (u bent hierover tegenstrijdig) september 2011 – voor de Belgische autoriteiten gaf u een ander relaas met betrekking tot uw redenen van vertrek uit Nigeria, én stelt u Nigeria reeds in januari of februari 2011 verliet (NPO O., p. 10). Door de Protection Officer gevraagd of u tijdens uw asielpprocedure in Frankrijk dezelfde verklaringen aflegde, dezelfde identiteitsgegevens en dezelfde problemen opgaf, antwoordt u ontkennend. U legt uit dat in Frankrijk men eerst zijn asiolverhaal dient op te schrijven, en dat er vervolgens een interview daarover plaatsvindt. U stelt dat de personen die u naar Europa hebben gebracht een vals verhaal opschreven dat u moest afgeven. U kon vervolgens niet antwoorden op de vragen van het interview, want u kende het verhaal niet en kon ook niet lezen. Gevraagd of u aan de asielautoriteiten heeft verteld dat het verhaal vals was, antwoordt u ontkennend, dat u bang was.

Gevraagd of u later nogmaals heeft geprobeerd om asiel aan te vragen, en dan eventueel uw verhaal te corrigeren antwoordt u ontkennend – in uw opmerkingen bij de notities van uw persoonlijk onderhoud, stelt u wél opnieuw asiel te hebben aangevraagd maar enkel voor de VGV van uw kinderen (zie administratief dossier). Door de Protection Officer geconfronteerd dat u, volgens informatie van de Franse autoriteiten, in 2019 nogmaals asiel aanvraag gebaseerd op uw vrees voor VGV van uw dochters en waarom u dan niet eerlijk over M. heeft verteld, antwoordt u: "M. heeft mensen rond ons. Mensen die problemen kunnen brengen. Ze brachten me naar Frankrijk. Hij zei me dat hij me in het oog hield, dat hij mensen heeft die me in het oog houden voor mensen. Hij heeft mensen. Er zijn mensen die checken, dat als ik iets wil doen. Sinds ik naar België kwam, voel ik me veilig. Hij bracht mensen voor prostitutie. Hij misleidde mensen in Afrika" (NPO O., p. 12-13). Nochtans, wanneer u later wordt geconfronteerd met het gegeven dat M. u nooit meer benaderde in Europa, antwoordt u: "(...) In Europa, als hij iets zou doen, dan zou de politie hem arresteren, dus ik was oké. (...)." **Uw gedrag – leugenachtige verklaringen afleggen – staat haaks op het gegeven dat u internationale bescherming aanvraagt in Frankrijk: u vraagt immers bescherming aan, maar laat na om waarachtig te zijn over de persoon die u zagezegd vreest.** Het gegeven dat u bang was voor M. vormt hier geen verschoning voor – al helemaal niet aangezien u vervolgens zelf aangeeft dat de politie tegen hem zou kunnen optreden. Als verzoeker tot internationale bescherming wordt er van u verwacht dat u vanaf de aanvang van uw procedure volledige en waarachtige verklaring aflegt. Desondanks, ging u tot tweemaal toe compleet voorbij aan deze verantwoordelijkheid. Opvallend, u zou uw interview in Frankrijk zelfs rechtstreeks in het Frans, zonder tolk, hebben afgelegd. **Deze vaststellingen omtrent uw verzoek om internationale bescherming in Frankrijk ondermijnen reeds sterk de geloofwaardigheid van uw vrees.**

Betreffende uw (en uw partner zijn) vrees voor uw smokkelaar M., merkt het CGVS het volgende op.

Ten eerste, **schetst u voor Dienst Vreemdelingenzaken andere vertreksomstandigheden.** U verklaarde er immers: "ik moest mee met M. en besepte niet alles wat er rond mij gebeurde," en stelde: "ze hebben mij naar Frankrijk genomen om mij te prostitueren, omdat mijn ouders hun schulden niet konden betalen" (DVZ-V O., p. 6, 12). In tegenstelling, tijdens uw persoonlijk onderhoud, stelt u dat u vrijwillig inging op een voorstel van M. om u naar Europa te brengen (NPO O., p. 14). Geconfronteerd met uw verklaring dat ze u naar Frankrijk meenamen, omdat uw ouders hun schulden niet konden afbetalen: "M. bracht me naar Europa en bedreigde me opdat ik mijn schuld, iets van een 40.000 euro, moest terugbetalen. Tijdens zijn bedreigingen zei hij ook 'weet je wel hoeveel jouw familie van mijn ouders heeft geleend?' Ik wist hier helemaal niets van. Ik wist alleen dat ik daar moest gaan werken en dat ze mijn loon aan mijn ouders gaven. Ik wist niets van een lening. Misschien was ook de reden van M. om me naar Europa te brengen, dat ik zo geld voor zijn ouders kon verdienen." Er kan niet worden ingezien waarom u hierover eerder niets vermeldde tijdens uw persoonlijk onderhoud. Bovendien wanneer de Protection Officier vraagt naar hoeveel geld uw familie dan schuldig was, stelt u dit niet te weten, u heeft dit zelfs nooit nagevraagd bij uw ouders (NPO O., p. 25-26).

U had bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS aangegeven over uw DVZ-interview: "was er veel drama in mijn hoofd. Er kunnen dus fouten zijn." Echter, gevraagd welke fouten er werden gemaakt, verwijst u naar de naam van uw ouders. Het CGVS stelt vast dat de naam van uw vader wel overeenstemt, doch dat u voor uw moeder plotseling een geheel andere naam opgeeft. Gevraagd of er nog andere zaken zijn, antwoordt u dat u tijdens het interview zal corrigeren. Door de Protection Officer uitgelegd dat het belangrijk is dat zij op voorhand op de hoogte is van eventuele fouten, antwoordt u dat het belangrijkste de correcties van de namen was. Gevraagd of ze na het interview uw verklaringen hebben voorgelezen aan u, stelt u dit zich niet meer te herinneren (NPO O., p. 3). Gegeven dat u, buiten de namen van uw ouders (waarbij die van uw vader wél overeenstemde), niet kan concretiseren wat er fout liep bij het DVZ interview én dat er geen reden is waarom een DVZ-ambtenaar zelf verklaringen zou verzinnen, **vermoedt het CGVS dat u eerder een poging doet om eventuele inconsistenties reeds bij voorbaat te verschonen, wat bijgevolg niet wordt aanvaard. De vastgesteld tegenstrijdigheden ondermijnen de geloofwaardigheid van uw problemen enkel verder.**

Ten tweede, uit uw verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud blijkt dat u naar Europa vertrok zonder enige notie over uw toekomst hier, wat bijzonder onaannemelijk is. U verklaart dat: "hij (M.) me naar Europa zou brengen waar ik ook kon kuisen. Ik wist niet dat als je geen document had, dat je niet kan werken. Ik moest het geld terugbetalen, maar ik kon geen schoonmaakjob krijgen zonder documenten, dus ik moest op straat gaan werken, alleen zo kon ik mijn schuld afbetalen." U stelt herhaaldelijk dat u niet wist dat men niet kon werken zonder document (NPO O., p. 4, 14-15). M., iemand die u nooit eerder had ontmoet en wiens naam u niet kent – u kent hem enkel als 'M.', noch kent u de namen van zijn ouders waarvoor u negen of tien jaar werkzaam was ('Mama, Papa') (NPO O., p. 4-5) – deed u onmiddellijk een voorstel om naar Europa te reizen, waarmee u instemde zonder hem nog te ontmoeten voor uw reis naar Europa, jullie hadden slechts een drietal telefonische contacten (NPO O., p. 6-7). U maakte geen enkele afspraak rond kostprijs of terugbetaling: u wist niet hoeveel u hem diende terug te betalen of welk bedrag in welke frequentie. Bij vertrek, wist u enkel dat M. u had verteld dat u in Europa zou kunnen werken als schoonmaakster en veel geld zou verdienen, zonder enige verdere afspraken of informatie of vragen van uw kant (NPO O., p. 15). U besprak zijn voorstel met niemand (niet met familie, niet met vrienden, niet met M. zijn familie), o.a. omdat a bang was dat uw familie misschien neen zou zeggen (NPO O., p. 16). Ook over M.'s familie bent u vaag: zoals hierboven reeds werd aangehaald kent u hun namen niet en u werd niet betaald voor uw werk – zij zouden uw familie betalen, maar u weet niet hoeveel ("het enige dat ik weet, is dat ik daar werkte") (NPO O., p. 8-9). Verder, stelt u dat u niet graag werkte voor M. zijn familie, dat u elke dag stress had maar een job nodig had. Gevraagd waarom u niet graag voor hun werkte, waarvan u stress had, stelt u vaagweg: "ik kreeg stress van het feit dat ze me commandeerde 'doe dit en doe dat.' De stress was te veel. " Door de Protection Officer gesteld dat u naar Europa kwam om hetzelfde werk te doen, antwoordt u: "ja, maar dan zou ik meer verdienen. Als ze u zouden misleiden en veel beloven, dan accepteer je dat, dan zou je blij zijn. Ik dacht veel geld te verdienen" (NPO O., p. 15-16).

Gevraagd waarom u dacht dat M. goede bedoeling had, antwoordt u: "kijk, als je arm bent, dan accepteer je dat soort zaken gewoon. Je denk aan jouw huidige slechte leven, en als dan iemand je een beter leven voorhoudt met meer geld en beter werk, dan ja. Hij beloofde een beter leven. Als jij die armoede ziet, dan zou je ook niet willen terugkeren. Je zult elke kans accepteren die een uitweg biedt uit de armoede. Ik dacht dat ik zo mijn ouders ook kon helpen. In België, kuis ik ook nog. Je moet gewoon elke kans grijpen, daarom deed ik het." Gevraagd of u er niet aan had gedacht dat hij slechte bedoelingen had, antwoordt u dat men niet aan het slechte mag denken. Gevraagd of u ooit al over mensensmokkel had gehoord: "neen, ik had er nog nooit over gehoord. Op school zal je horen over deze zaken, maar ik verbleef in mensen in hun huizen en hoorde niets. Ik wist zelfs niet dat je iemand kon betalen om jou naar Europa te brengen. Ik heb hier ook mensen ontmoet die hetzelfde als mij is overkomen. Op straat hoor jij lelijke verhalen. We wisselen verhalen uit. Je hebt geen keuze" (NPO O., p. 24-25). Het gegeven dat u zelfs nog niet had gehoord van iemand te betalen om u naar Europa te brengen, maakt het des te opvallender dat u het voorstel met niemand zou besproken hebben.

Ondanks het feit dat er verscheidene elementen zijn aan zijn voorstel die logischerwijs voor een zekere terughoudendheid zouden zorgen – o.a. u had hem nooit eerder ontmoet; uw kennis over hem en zijn familie; u was niet op de hoogte van het fenomeen dat men iemand kon betalen om naar Europa te gaan; u had zo goed als geen informatie over uw toekomst in Europa – én het feit dat u uw land niet (dringend) diende te verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging, ging u zomaar in op zijn voorstel zonder verdere vragen, noch heeft u zijn voorstel met iemand besproken. Het dient opgemerkt te worden dat de desinteresse in uw eigen toekomst gewoonweg verbijsterend is. Het feit dat u alsnog gewoonweg zou vertrekken, zonder op de hoogte te zijn en over de meeste aspecten en zelfs niet de moeite heeft genomen u te proberen informeren, is bijzonder weinig aannemelijk. Door de Protection Officer geconfronteerd met het gegeven dat u zomaar inging op het voorstel van iemand die u

nooit eerder had ontmoet, in het bijzonder aangezien u nooit eerder had gehoord over betaling voor een reis naar Europa, en zonder enige afspraak voor uw vertrek, herhaalt u dat mensen in Afrika worden misleid, dat er veel armoede is en dat men daarom een voorstel aanneemt zonder vragen (NPO O., p. 25).

Ten derde, ook **nu blijkt u weinig interesse/notie te hebben van uw probleem**: u weet niet hoeveel van uw schuld aan M. u reeds heeft terugbetaald, stelt dat u het blad met terugbetaling bent verloren, en zelfs geen schatting van het openstaande bedrag kan geven (NPO O., p. 16).

U zou in februari 2014 zijn gestopt met werken voor en betalen aan M. (NPO O., p. 16). Gevraagd wanneer hij u daarna voor de eerste keer heeft gecontacteerd, antwoordt u: "hij zag dat ik een dochter had, dat ik me wou nestelen ('settle down'). Hij maakte dan ruzie met J.. Hij hield hem ervoor verantwoordelijk dat ik niet meer betaalde, dat hij me daartoe had aangezet." Gevraagd hoe vaak M. u heeft bedreigd nadat u stopte met betalen, antwoordt u dat hij niet rechtstreeks naar u kwam, dat hij ruzie maakte met J., die u zou hebben aangezet om te stoppen, tot deze de simkaart brak in 2015. Ter bevestiging door de Protection Officer gevraagd of M. u nooit rechtstreeks heeft bedreigd, of enkel uw partner J., antwoordt u bevestigend, dat J. u zou hebben aangezet om te kiezen voor een ander leven, dat M. u enkel had bedreigd helemaal in het begin, vlak na uw aankomst toen u nog niets had terugbetaald (NPO O., p. 16-17). Gevraagd hoe vaak ongeveer M. J. heeft bedreigd, stelt u geen idee te hebben (NPO O., p. 17). Geheel in tegenstelling met uw eerdere uitdrukkelijke verklaringen, stelt u vervolgens, gevraagd naar wanneer de bedreigingen zijn begonnen, dat M. u toch heeft gebeld en bedreigd nadat u stopte met terugbetalen – u legde hem uit dat u zwanger was, maar M. was zeer boos en bedreigde u; na de geboorte begon hij J. te bedreigen (NPO O., p. 17-18). De laatste bedreiging/contact met M. dateert van 2015, toen uw man de simkaart verbrak. U kan echter niet zeggen wanneer in 2015: niet de maand, enkel dat het na de geboorte was, maar ook niet ongeveer hoelang na de geboorte. U heeft erna nooit meer iets van M. gehoord (NPO O., p. 14, 18). Uw partner J. daarentegen verklaart over de bedreigingen dat hij slechts éénmaal werd gebeld in 2015, dat hij daarna onmiddellijk de simkaart vernielde (NPO O., p. 28). Gevraagd of u door M. werd bedreigd nadat u stopte in 2014, antwoordt uw partner dat hij denkt van wel, dat M. stelde dat u hem terug diende te betalen. Deze bedreigingen stopten ook met de vernieling van de simkaart (NPO D., p. 28-29). **Naast de aangestipte tegenstrijdigheden, die de geloofwaardigheid van de bedreigingen door M. geheel ondermijnen, is het ook weinig aannemelijk dat jullie zo onwetend zouden zijn over de bedreigingen aan elkaars adres.**

Uw partner J. is ook slechts summier op de hoogte van uw problemen: hij kent niet M. zijn volledige naam (NPO D., p. 26); weet niet hoe u en M. elkaar hebben ontmoet, hoe jullie overeenkomst tot stand kwam (NPO D., p. 26); weet niet wanneer in 2014 u stopte met werken voor M. (NPO D., p. 26-27); weet dat u hem wekelijks diende te betalen, maar heeft geen idee hoeveel u hem elke keer gaf (NPO D., p. 27-28); heeft geen idee hoeveel van uw schuld u reeds heeft afbetaald, zelfs geen schatting, ondanks dat M. stelde dat hij of u diende te betalen (NPO D., p. 26, 28). Hij werd geconfronteerd met de vaststelling dat hij slecht summier op de hoogte is ondanks dat het probleem ook hem zou beïnvloeden én dat hij het aanhaalt als vrees bij terugkeer: "(...) Van P., weet ik niet veel. Toen ze hem nog betaalde, schreef ze alles op een papier. Het was een lijst van betalingen, maar we zijn die lijst kwijtgeraakt. We borgen alles op in een garage, maar nu zijn we alles kwijt. We raakten veel kwijt. U heeft ook gezegd dat ik niet wist hoe P. M. kende, maar kijk, in uw introductie heeft u gezegd dat ik u de waarheid diende te vertellen, dus ik wou niet liegen, dus daarom heb ik u gezegd dat ik het niet wist. Ik weet dat niet. Ik kan u alleen vertellen wat ik weet. Het is geen deel van mijn leven. Zelfs als u het nu aan P. zou vragen, misschien weet zij het zelfs niet meer" (NPO D., p. 31).

Verder, jullie hebben zich nooit gewend tot de politie voor hulp, omdat jullie bang waren en geen documenten hadden (NPO O., p. 14; NPO D., p. 29). Door de Protection Officer gesteld aan uw partner dat er toch ook momenten waren dat jullie legaal waren: "kijk, ik heb de simkaart vernietigd en dan is het hele drama geëindigd. Hij kon ons niet meer bereiken, niet meer communiceren. M. woonde niet in dezelfde stad, dus naar de politie gaan zou niet nuttig zijn geweest, dat gaat enkel als we in dezelfde plaats wonen. De politie was niet nuttig voor ons." (NPO D., p. 29).

Tot slot, is **uw vrees tegenover M. weinig actueel**. Het laatste contact met M. dateert uit 2015. Gevraagd of het niet opvallend is dat M. u erna nooit meer heeft benaderd, ondanks uw schuld én aangezien hij stelde connecties te hebben en u in de gaten te houden: "kijk, in Europa kan je niet zomaar iets afdwingen. In Afrika is het anders. Er is overal corruptie. Ze geven daar niets op de regels, want degene met het meeste geld heeft het hoogste woord. Geld is baas en macht. In Europa, als hij iets zou doen, dan zou de politie hem arresteren, dus ik was oké. Maar, hij wacht op me in Nigeria. Ze hebben de macht om te wachten en dan te doen wat ze willen. Er is geen wet in Afrika. Als je arm bent, heb je niets te zeggen. Ze kunnen je benaderen" (NPO O., p. 18-19). Ook uw partner werd gewezen op de vaststelling dat M. niet bijzonder veel moeite heeft genomen om u nog verder te contacteren/bedreigen: "M. is me wel één keer komen opzoeken, maar ik deed die simkaart weg dan en dan kan die persoon me niet meer vinden. En ook, zelfs als hij wist waar ik was, we wonen niet meer in Afrika. Je kan hier en in Frankrijk niet zomaar doen wat je in Afrika kan doen. Je kan niet

zomaar naar iemand gaan en geld afdwingen. Nadat ik de simkaart vernietigde, kon hij niet meer met me communiceren. Hij had geen manier meer om met ons te communiceren.” (NPO D., p. 31).

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen – o.a. uw weinig aannemelijke verklaringen omtrent uw vertrek, inconsistenties met betrekking tot de bedreigingen van M. en het gebrek aan actualiteit – maken dat er geen geloof wordt gehecht aan uw (en uw partner zijn) vrees ten opzichte van uw smokkelaar M..

Voor zover u inderdaad via mensensmokkel naar Europa zou zijn gekomen, dient opgemerkt dat er in Nigeria een federale organisatie door de overheid in het leven werd geroepen en die verantwoordelijk is voor de opvang, bescherming en re-integratie van slachtoffers van mensenhandel, het National Agency for Prohibition of Traffic in Persons (NAPTIP). NAPTIP beschikt over een aantal opvangtehuizen (shelters), verspreid over het land (Abuja, Benin City, Enugu, Kano, Lagos, Sokoto en Uyo). De slachtoffers zijn hier veilig. De grootste groep wordt gevormd door binnenlandse slachtoffers, maar het betreft ook een aanzienlijk aantal vrouwen dat vrijwillig is teruggekeerd uit het buitenland. Behalve NAPTIP beschikt ook een aantal ngo's over shelters waar slachtoffers kunnen worden opgevangen en over half way homes, waar vrouwen een tijd kunnen verblijven voordat zij worden herenigd met familie of worden hervestigd. Recentelijk vonden onder de Trafficking in Persons Act diverse veroordelingen van mensenhandelaren plaats, met gevangenisstraffen uiteenlopend van twee maanden tot 14 jaar. De maximumstraf voor mensenhandel met een minderjarige (onder de 18 jaar) is levenslang. Bij NAPTIP zijn er geen gevallen bekend van slachtoffers van mensenhandel die, na tussenkomst van NAPTIP met hun familie zijn herenigd, te maken kregen met intimidatie en/of geweld van de kant van de mensenhandelaren. Hieruit blijkt dat u desgevallend bij terugkeer naar Nigeria mogelijk beroep zou kunnen doen op de autoriteiten of het NAPTIP voor wat eventuele bedreigingen vanwege de mensenhandelaren betreft.

Betreft jullie vrees voor de vrouwelijke genitale verminking van jullie twee dochters (G. en Da.), merkt het CGVS het volgende op.

Zowel uzelf als uw partner J. geven wisselende verklaringen over jullie profiel (e.g. nationaliteit, etnische groep, herkomst, reden van vertrek, enz.). Zoals hierboven reeds aangehaald verklaarde u in Frankrijk van gemengde etnische herkomst te zijn, terwijl u voor het CGVS stelt Edo te zijn (zie supra). Uw partner verklaarde tijdens de procedure in het kader van zijn **verzoek om internationale bescherming in Zwitserland** (op 14 april 2014) dan weer dat zijn moeder Nigeriaans is en zijn vader Malinees, dat hij geboren zou zijn in Mali en later naar Nigeria verhuisde, terwijl hij voor het CGVS verklaarde in Nigeria geboren te zijn en er steeds gewoond te hebben tot aan zijn vertrek naar Europa. (Zie VIB-ZWI D. J., in de blauwe map van het administratief dossier en NPO D., p. 4-6.)

Nochtans om de vervolgingsvrees en beschermingsnood van jullie minderjarige dochters te beoordelen, is het van cruciaal belang een duidelijk (en geloofwaardig) beeld te krijgen van het profiel van hun beide ouders. Jullie blijven hierbij echter in gebreke, nu blijkt dat jullie er beiden niet voor terugdeinzen om doorheen jullie procedures in Europa, sterk uiteenlopende identiteitsgegevens en asielrelazen op te geven.

Uit informatie, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat Nigeria geklasseerd wordt als een land met een **gematigd lage VGV-prevalentiegraad, namelijk 25,3% in de leeftijdsgroep 0-14 jaar** (en 18,4% in de leeftijdsgroep 15-49 jaar). De prevalentie verschilt van regio tot regio en hangt samen met de culturele tradities. In casu is een risicobeoordeling ten aanzien van Edo state aan de orde. Voor deze state wordt een percentage van 37,1% opgetekend (zie blauwe map) – geheel in strijd dus met jullie beweringen dat (bijna) elke vrouw in Edo State besneden is (jullie verklaringen variëren van elke vrouw die momenteel nog in Edo State woont tot minstens 80-90%) (NPO D., p. 20, 22; NPO O., p. 22). **Aldus is een objectief risico aanwezig, maar zal het werkelijk risico op besnijdenis vooral afhankelijk zijn van individuele factoren en de beschikbaarheid van nationale bescherming.**

In verband met jullie individuele familiale situatie, dient te worden opgemerkt dat zowel **u als uw partner uitdrukkelijk tegen besnijdenis zijn**, maar jullie stellen herhaaldelijk dat jullie geen keuze zal worden gelaten, dat jullie hiertoe gedwongen zullen worden, dat ze zelfs de kinderen zullen ontvoeren (NPO D., p. 20, 22; NPO O., p. 19-20, 22). Nochtans stelt uw partner later dat zijn zussen niet besneden werden, omdat zijn ouders hiertegen waren – zij zouden pas later zijn besneden toen ze wouden huwen (NPO D., p. 21, 23), ook uzelf benadrukt de noodzaak van besnijdenis om te huwen (NPO O., p. 19, 21, 23). Uit informatie, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat de beslissing tot het besnijden van een meisje in Nigeria afhangt van de ouders. Het merendeel van de bronnen stelt dat de ouders van een niet-besneden minderjarig meisje in staat moeten zijn om hun dochter te behoeden van de praktijk. In dit geval riskeren ze evenwel maatschappelijke gevolgen zoals statusverlies of sociale uitsluiting, maar nooit geweld. De

afwijzende houding van de gemeenschap kan evenmin "worden gelijkgesteld met vervolging of ernstige schade." De onbesneden meisjes kunnen geconfronteerd worden met een zekere stigmatisering, maar hebben toegang tot alle diensten (gezondheidszorg, onderwijs, ...). In de bronnen wordt bovendien een genuanceerd beeld geschetst van de mogelijke gevolgen van een niet-besnijdenis voor het meisje en haar familie. Het is immers een intiem onderwerp dat onbeleefd wordt geacht om te bespreken. Veel vrouwen weten niet van zichzelf noch van elkaar of ze al dan niet besneden zijn. Betreft het gebrek aan huwelijksperspectieven dat jullie aanhalen, stellen bronnen dat de impact op eventuele huwelijksperspectieven beperkt is (zie blauwe map).

Er moet worden besloten dat het mogelijk is voor de ouders om hun dochter, tegen de wil van familieleden of stamleden, te beschermen tegen VGV. De vaders hebben het laatste woord en de moeders organiseren geen besnijdenis zonder dat de vader daarvan op de hoogte is. Zowel uzelf als uw partner werden geconfronteerd met deze informatie, maar jullie bleven simpelweg vasthouden aan jullie verklaring dat ouders niet kunnen weigeren (NPO D., p. 22; NPO O., p. 21)

In verband met **wie jullie dochters zou besnijden**, antwoordt uw partner "familieleden" van zowel hem als u. Gevraagd welke familieleden uw partner specifiek vreest (die jullie zouden dwingen tot besnijdenis), antwoordt hij vaagweg: "er zijn geen specifieke familieleden. Zelfs als ik zou kunnen ontsnappen aan mijn familie, dan is er nog de familie van mijn vrouw. En zelfs als we daaraan nog kunnen ontsnappen, we zijn van Edo State en het is daar de traditie en cultuur dat vrouwelijke kinderen moeten worden besneden" (NPO D., p. 20). Ook uzelf komt niet verder dan **algemeen** te verwijzen naar uw eigen familie en die van uw partner. Zelfs na herhaaldelijke vragen van concretisering, stelt u slechts vaagweg: "mijn moeder haar en vader zijn familie, de ouderen. De familie, zoals ik u zeg" (NPO O., p. 20). **Zoals hierboven werd gesteld hebben de ouders de finale beslissing over VGV. De vaststelling dat jullie niet kunnen concretiseren wie van de familie jullie zou dwingen, in combinatie met bovengenoemde landeninformatie over wie beslist over het besnijden van meisjes, maakt dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat jullie jullie dochters in Nigeria niet zou kunnen beschermen.** Verder, wijst het CGVS erop dat jullie zich bij terugkeer niet simpelweg in dezelfde regio als jullie families moeten vestigen. Uw partner werd gevraagd of er nog steeds een risico is op VGV als jullie zouden wegblijven van jullie families, waarop hij aangaf dat als hij zou terugkeren naar Nigeria hij steeds zou terugkeren naar zijn familie en regio (NPO D., p. 23). Jullie zijn een volwassen koppel, voldoende zelfredzaam om naar Europa te reizen en daar een gezinsleven op te bouwen en in jullie levensonderhoud te voorzien, ondanks periodes van illegaal verblijf. Er kan dus niet zomaar worden aangenomen dat jullie gezin geen andere keuze zouden hebben dan terug te keren naar jullie plaats van herkomst. Uit landeninformatie blijkt eveneens dat, met betrekking tot het besnijden van meisjes, **"de houding van de grootouders vrij onbeduidend [is]" en de ouders het laatste woord hebben** (zie blauwe map).

In het licht van jullie bewering dat jullie families jullie ertoe zouden verplichten om te besnijden, is het opvallend dat u **slechts summier op de hoogte bent van de praktijk binnen uw eigen familie.** U bent zelf besneden (zie medisch attest in de groene map van het administratief dossier), maar kon hierover niets vertellen (NPO D., p. 24; NPO O.). Gevraagd wie er besliste dat u VGV diende te ondergaan, stelt u dat u dit niet heeft gevraagd, noch vroeg u aan uw eigen moeder of zij met uw VGV heeft ingestemd of, of zij überhaupt de praktijk an sich goedkeurt (NPO O., p. 23). Verder, stelt u verkeerdelijk dat de vader het kind brengt voor de besnijdenis omdat de vrouwen niet willen toekijken (NPO O., p. 22) – terwijl de landeninformatie stelt dat moeders en/of grootmoeders de verantwoordelijkheid dragen hun dochter naar de geschikte plaats te brengen en de verdere zorg te garanderen (zie blauwe map); en stelt uw partner verkeerdelijk dat VGV wordt betaald door de personen die het kind naar de kruidendokter brengen, gevraagd wie dit is: "familieleden, mensen van de gemeenschap, de kruidendokter zelf..." (NPO D., p. 24-25) – terwijl landeninformatie, zoals hiervoor reeds werd aangehaald, stelt dat de moeders en/of grootmoeders de dochter naar de plaats brengen, én de VGV zelf wordt gefinancierd door de vader (zie blauwe map). Er kan niet worden aangenomen dat iemand die werkelijk vreest dat iemand zijn dochters tegen zijn wil in zou besnijden, dermate onwetend zou zijn, zowel met betrekking tot de gebruikelijke praktijken in het algemeen als met betrekking tot de gang van zaken en houding tegenover besnijdenis binnen zijn familie. Men kan immers verwachten dat u (en uw partner) zich hierover informeren, teneinde de werkelijke vrees voor uw dochters te kunnen inschatten. Opnieuw getuigt uw houding van een desinteresse in de omvang van uw probleem, die onverenigbaar is met een werkelijke vrees (voor besnijdenis voor uw dochters).

Tot slot, de beoordeling dient eveneens de mogelijkheid op bescherming van de autoriteiten te worden geëvalueerd. **Er dient te worden benadrukt dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming.** Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat een verzoeker om internationale bescherming de bescherming van haar land niet kan of, uit hoofde van de vrees voor vervolging, niet wil inroepen. De verzoeker om internationale bescherming moet

aannemelijk maken dat zij alle redelijke van haar te verwachten mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput. Dit is in casu echter niet het geval. Jullie bleken immers niet op de hoogte van Nigeriaanse (niet-)gouvernementele organisaties die actief zijn in de strijd tegen VGV, noch van een wettelijk kader hieromtrent (NPO D., p. 22, 24; NPO O., p. 20, 23-24).

Uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat verschillende nationale en internationale organisaties in Nigeria actief strijden tegen deze praktijk. Er wordt gesensibiliseerd, maar eveneens juridische en logistieke steun geboden. Bovendien heeft de Nigeriaanse staat verschillende internationale verdragen geratificeerd waarin de praktijk van VGV aangeklaagd wordt. De staat organiseert of steunt programma's die strijden tegen genitale verminking. In mei 2015 werd bijvoorbeeld de 'Violence Against Persons (Prohibition) Act' ondertekend, waarin VGV expliciet verboden wordt. Twaalf deelstaten beschikken over een specifieke wetgeving die vrouwenbesnijdenis verbiedt. In jullie herkomstregio, Edo state, is sinds 1999 de 'Prohibition of Female Genital Mutilation Law' van kracht. Deze wet voorziet in een straf van minstens drie jaar gevangenis en/of een boete van minstens drieduizend Naira (zie blauwe map). **Er bestaat in Nigeria dus wel degelijk een draagvlak tegen VGV.** U werd hiermee geconfronteerd, maar verwijst simpelweg naar het krantenartikel, waarom ze die vrouw dan niet hebben geholpen (NPO O., p. 24) – in het krantenartikel wordt nergens vermeld dat deze vrouw hulp zou gezocht hebben (en niet gekregen).

De neergelegde algemene informatie, met name krantenartikelen en de Istanbulconventie (waarin VGV wordt erkend als een vorm van geweld tegen vrouwen en o.a. dat lidstaten het strafbaar dienen te stellen; een gegeven dat niet door het CGVS in twijfel wordt getrokken) (zie groene map), veranderen niets aan voorgaande conclusies. Betreft het krantenartikel, waarover u en uw partner verklaren dat het algemene informatie betreft (jullie kennen de vrouw niet persoonlijk) – een vrouw die Nigeria diende te ontvluchten met haar kinderen omwille van VGV – om te staven dat VGV nog steeds een actueel probleem is in Nigeria (NPO D., p. 13; NPO O., p. 14). Jullie verwijzen ook allebei naar het artikel om te stellen dat ouders niet kunnen weigeren (NPO D., p. 22 NPO O., p. 21). Het CGVS benadrukt nogmaals dat uit landeninformatie naar voren komt dat de vader de finale beslissing heeft (zie blauwe map) – het krantenartikel betreft de moeder, er wordt geen uitdrukkelijke melding gemaakt van de vader. Bovendien, betreft het artikel niet louter een familie in Edo State: de persoon in kwestie had banden met verschillende deelstaten (man van Edo etnie, schoonfamilie woonachtig te Imo State, en de familie met woonachtig te Lagos State). Het andere neergelegde artikel betreft een vrouw die veroordeeld is in het Verenigd Koninkrijk voor (medeplichtigheid aan) de besnijdenis van een Brits meisje in Kenya (tijdens een trip) – het is bijgevolg niet relevant voor jullie verzoek – in zoverre jullie hiermee enkel wensten aan te tonen dat VGV strafbaar is, merkt het CGVS op dat dit niet in twijfel wordt getrokken.

Jullie wensten ook foto's neer te leggen van de besnijdenis van de dochter, B., van uw zus. Er werd aan uw partner, die de foto's bijhad tijdens zijn interview, uitgelegd dat deze foto's niet konden aanvaard worden: "De foto's tonen de private delen van een jonge baby. Zij gaan bijgevolg in tegen de eerbiediging van de menselijke waardigheid en de eerbiediging van het privé- en familieleven. Deze foto's zijn ook niet echt nuttig, aangezien er niet kan worden aangetoond dat het familie is van u of uw partner. Het is ook geen deskundigen- of medisch onderzoek." (NPO D., p. 19). Uw partner zijn verklaring dat de ouders niet akkoord waren maar geen keuze hadden (NPO D., p. 12-13), is slechts een bewering die op geen enkele manier wordt gestaafd en geheel ingaat tegen de landeninformatie (blauwe map).

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen, dient besloten te worden dat u de vrees voor besnijdenis van uw dochters niet aannemelijk kon maken. Er werd noch in uw hoofde noch in hoofde van uw drie kinderen een persoonlijke vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin vastgesteld.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de **subsidiäre beschermingsstatus** toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie **EASO Nigeria Security Situation van juni 2021** <https://euaa.europa.eu/publications/coi-report-nigeria-security-situation-v11-june-2021> en de **EASO Country Guidance Nigeria van oktober 2021** <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidancenigeria-october-2021>) blijkt dat op het Nigeriaanse grondgebied op verschillende plekken en in verschillende staten conflicten plaatsvinden van diverse aard en waarin diverse actoren een rol spelen: Islamitische groeperingen, waaronder Boko Haram en splintergroeperingen zoals Jama'at Ahl as-Sunnah lid-Da'wah wa'l-Jihad (JAS), Ansura, Islamic State West Africa Province (ISWAP) en Bakura die actief zijn in het noordoosten; conflicten in het noordwesten waarbij

groepen herders, burgerwachten, criminele bendes, alsook Islamitische groeperingen betrokken zijn; etnisch geweld tussen de gemeenschappen van nomadische veehoeders en landbouwers in het noordwesten en vanuit de Middle Belt naar het zuiden; militante acties in de Nigerdelta; en separatistische Biafra-agitatie in het zuidoosten. Het onderscheid tussen criminele gewapende groepen, bendes, bandieten, gemeenschapsmilities, herders en boeren en burgerwachten is niet altijd duidelijk. De grenzen tussen deze groepen vervagen steeds meer. Uit deze informatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van deze conflicten in Nigeria regionaal erg verschillend is.

De gehanteerde informatie stelt dat er in Nigeria geen deelstaten zijn waar de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken deelstaat louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

In een aantal deelstaten zoals Borno, Adamawa, Yobe, Kaduna, Katsina, Zamfara en Benue, vindt willekeurig geweld plaats, al dan niet op grote schaal, maar de "loutere aanwezigheid" in deze deelstaten is ontoereikend om een reëel risico te lopen slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

De overige 29 deelstaten en het federale hoofdstedelijke gebied Abuja zijn regio's waar er zich weliswaar veiligheidsincidenten van diverse aard kunnen voordoen en waarin diverse actoren kunnen betrokken zijn maar waar in het algemeen geen reëel risico bestaat dat een burger wordt getroffen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de deelstaat Edo actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. **Actueel is er voor burgers in de deelstaat Edo aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.** U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen, maakt dat in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden vastgesteld.

U legt uw Franse gezondheidskaart neer, dewelke uw verklaringen omtrent uw verblijf in Frankrijk ondersteunen.

Op basis van artikel 57/5quater van de vreemdelingenwet werd u de mogelijkheid gegeven **opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud** die naar u werden verstuurd op 16 januari 2024. De opmerkingen die u formuleerde (zie administratief dossier) hebben voornamelijk betrekking op kleine inhoudelijke aanpassingen en spellingsfouten. Er werd met uw opmerkingen rekening gehouden, maar deze zijn niet van dien aard dat ze ander licht werpen op bovenstaande beoordeling. U maakte een aantal opmerkingen waarin u regelrecht inging tegen wat u eerder had verklaard tijdens uw persoonlijk onderhoud, onder andere, wanneer u spreekt over de bedreigingen van M. (NPO O., p. 16-18) of over wie besnijdenis van uw dochters zou afdwingen (NPO O., p. 19-20, 22) of over de strafbaarstelling van VGV (NPO O., p. 24). Door simpelweg post factum uw verklaringen aan te passen, zonder hiervoor een verschoning op te geven, kan u de vastgestelde inconsistenties niet remediëren (supra).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Verzoekschrift en stukken

2.1. In een eerste middel beroepen verzoekers zich op de navolgende schendingen:

* schending van artikel 1a van de Conventie van Genève (1951);

* schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet;

** schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering."*

Verzoekers ontwikkelen het middel als volgt:

"Samenvatting van het middel:

"Bij een terugkeer naar Nigeria vreest eerste verzoeker de vader A.L. van zijn overleden partner die hem verantwoordelijk houdt voor haar overlijden aan abortus - complicaties. Anderzijds vrezen verzoekers vervolging door de smokkelaar van tweede verzoekster, M. én dat de dochters, bij een terugkeer naar Nigeria, zullen gedwongen worden tot vrouwelijke genitale verminking."

Artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag (Genève, 1951) definieert het begrip vluchteling. De vier elementen van deze definitie zijn de volgende:

- 1) zich buiten het land van herkomst bevinden;*
- 2) een gegronde vrees voor vervolging hebben;*
- 3) "omwille van ras, religie, nationaliteit, behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging";*
- 4) de bescherming van het land van herkomst niet kunnen of niet willen invoeren.*

Deze elementen toegepast op verzoekers:

- 1) zich buiten het land van herkomst bevinden:*

Verzoekers bevinden zich hier in België waar zij hun verzoek tot internationale bescherming hebben ingediend op 29 oktober 2021.

- 2) een gegronde vrees voor vervolging hebben*

Weliswaar vereist deze vrees zowel een subjectief als een objectief element, doch vrees volstaat. De verzoeker om internationale bescherming moet aantonen dat het risico voor vervolging bestaat, doch moet niet bewijzen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden of reeds plaats heeft gehad (D. VANHEULE, Vluchtelingen: een overzicht, Gent, Mys en Breesch, 1999, 21 – 22).

Verweerster haalt in de bestreden beslissingen aan dat verzoekers er niet in geslaagd zouden zijn om hun vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Dit wordt door verzoekers betwist, nu zij door hun uitgebreide én gedetailleerde verklaringen, alleszins voldoende én geloofwaardige elementen hebben aangeleverd die wijzen op een gegronde vervolgingsvrees in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Voorafgaandelijk, én vooraleer dieper in te gaan op de eigenlijke vrees van verzoekers, wenst eerste verzoeker wat klaarheid te scheppen over z'n verklaringen, die hij in het kader van een verzoek om internationale bescherming in Frankrijk en Zwitserland heeft afgelegd.

De verklaringen die eerste verzoeker in Zwitserland gaf, zijn inderdaad géén correcte verklaringen. Echter liet eerste verzoeker, die toen nog nooit asiel had aangevraagd en / of wist wat asiel aanvragen inhield, zich destijds 'bijstaan' door een persoon die eerder naar Zwitserland was afgereisd én aldaar een verzoek internationale bescherming had ingediend.

Hij raadde eerste verzoeker toen aan om foutieve informatie te geven, nu Zwitserland eerste verzoeker anders géén statuut zou geven. Helaas was het verhaal die eerste verzoeker in Zwitserland gaf, niet in z'n voordeel én kreeg hij een negatieve beslissing. Aangaande z'n verklaringen in Frankrijk wil eerste verzoeker benadrukken, in tegenstelling tot hetgeen verweerster in de bestreden beslissing van eerste verzoeker voorhoudt, steeds dezelfde verklaringen te hebben afgelegd als in België (zie ook hierna).

Verder wil eerste verzoeker de opmerkingen van het CGVS betreffende de vrees van eerste verzoeker ten opzichte van de schoonvader A.L., vader van zijn overleden partner S. L., als volgt weerleggen:

- Eerste verzoeker vluchtte voor z'n leven uit Nigeria én was bijna 2 jaar onderweg. Om Spanje te kunnen bereiken doorkruiste eerste verzoeker Niger, Algerije én Marokko. Éénmaal toegekomen in Spanje, wist eerste verzoeker niet dat hij in Europa een verzoek om internationale bescherming kon indienen, nét zoals hij niet wist dat dit kon in de 3 andere landen die hij had doorgereisd. Het is pas toen eerste verzoeker naar Zwitserland reisde, én dus op het punt stond om Spanje te verlaten, hij geïnformeerd werd over de mogelijkheid van asiel aanvragen.

- In Frankrijk zijn de tegenstrijdigheden in eerste verzoeker z'n verklaringen bij de Franse asielautoriteiten, te wijten aan fouten die door de Franse tolken werden gemaakt. In België werden er, bij verweerster, door eerste verzoeker rechtstreekse verklaringen, in de Engelse taal, afgelegd. In Frankrijk was dit evenwel onmogelijk én diende men te werken met een tolk, waardoor er vermoedelijk materiële vergissingen zijn ontstaan.

Eerste verzoeker heeft in Frankrijk ook nooit z'n verklaringen kunnen nalezen. Alleszins, eerste verzoeker benadrukt de naam van zijn overleden partner, nl. S.L. én de naam van haar vader, A.L.. Eerste verzoeker weet oprecht niet waar de naam I. vandaan komt én betwist dus dergelijke namen tijdens zijn interview in Frankrijk te hebben gezegd. Waarom zou eerste verzoeker zich trouwens tegenspreken wat betreft de naam van z'n overleden partner?

- Toen er door verweerster aan eerste verzoeker werd gevraagd naar de rang van A.L., zei eerste verzoeker inderdaad dat de man kapitein is. Dit werd aan eerste verzoeker verteld door z'n partner, maar eerste verzoeker kreeg dit, gezien hun dispuut, niet door A.L. bevestigd. In Frankrijk zou eerste verzoeker verteld

hebben dat hij de badge van A.L. had gezien, maar hoe kan eerste verzoeker op basis van die badge zeggen welke rang de vader van z'n overleden partner had, als eerste verzoeker zélf géén militair is? Bijgevolg wil eerste verzoeker ook hier benadrukken dat z'n verklaringen in Frankrijk niet kloppen én dat dit verkeerd werd genoteerd door de Franse tolk. Bovendien wil eerste verzoeker daar nog aan toevoegen dat de vragen in Frankrijk ook anders waren, én ze daardoor ook op een verschillende manier kunnen worden geïnterpreteerd, zodat dit ook een mogelijke uitleg kan zijn voor eventuele tegenstrijdigheden.

- Eerste verzoeker blijft erbij dat een abortus in het ziekenhuis, toen eerste verzoeker in Nigeria verbleef, legaal was. Het zou zeker kunnen dat de wetgeving ondertussen werd aangepast, én een abortus op heden illegaal is, doch eerste verzoeker kan maar vertellen vanuit z'n eigen ervaringen van toen hij nog in het land van herkomst verbleef. Wat betreft de vrees van verzoekers met betrekking tot de bedreigingen van M. (smokkelaar van tweede verzoekster) volharden verzoeker in hun vluchtrelaas / verklaringen afgelegd bij verweerster én de redenen waarom ze, omwille van M., niet naar Nigeria kunnen terugkeren.

Betreft verzoekers hun vrees voor de vrouwelijke genitale verminking van de twee dochters (G. en Da.) willen verzoekers alvast het één en het ander verduidelijken waaruit kan afgeleid worden dat analyse van verweerster in de bestreden beslissingen niet correct is. Zo blijkt immers uit objectieve informatie dat: [...] Dient er bovendien op gewezen te worden dat enkele van de etnische groepen met de hoogste prevalentie van VGV Yoruba (52 tot 90% volgens verschillende studies), Edo / Bini (69 tot 77 % én Igbo (45 tot 76 %) zijn. Het prevalentiecijfer voor de etnische groep Hausa – Fulani wordt geschat op 13 tot 30 % (stuk 5, EUAA, 'country guidance Nigeria 2021 – common analysis', oktober 2021, [URL]). Verzoekers begrijpen dan ook niet waarom hun verklaringen, waaruit afgeleid kan worden dat bijna elke vrouw in Edo – state besneden is, niet zouden kloppen met de werkelijkheid (cfr. de door verzoekers toegevoegde objectieve informatie)?

Anderzijds benadrukken verzoekers hun verklaringen dat zij, ook al zijn zij tegen een besnijdenis, dit als ouders niet kunnen weigeren / tegenhouden. Eerste verzoeker heeft inderdaad het voorbeeld van z'n zussen aangehaald, nét om aan te tonen dat, ook al zijn de ouders tegen een besnijdenis, dit later toch nog gedwongen moet gebeuren gelet op de huwelijksstraditie: [...]

Verder zijn verzoekers niet akkoord met de stelling van verweerster dat de vaders, aangaande de besnijdenis, het laatste woord zouden hebben: [...]

In ieder geval herhalen verzoekers dat ze niet kunnen rekenen op nationale bescherming. In de bestreden beslissingen verwijst verweerster o.a. naar het feit dat in mei 2015 de 'Violence Against Persons (Prohibition) Act' werd ondertekend, waarin VGV expliciet verboden wordt. Evenwel is het onmoedigend te moeten vaststellen dat er in Nigeria nog géén enkele veroordeling voor VGV werd / wordt uitgesproken, zodat duidelijk is dat de Nigeriaanse overheid deze zogezegde wet niet handhaaft (stuk 6, FGM/C Research Initiative, 'The Law and FGM in Nigeria, 20 oktober 2018, [URL]).

Ook de specifieke wetgeving van Edo – State, nl. sinds 1999 de 'Prohibition of Female Genital Mutilation Law', waar naar verweerster in de bestreden beslissingen toe verwijst, is een 'lege doos'. Het doel van deze wet was om een einde te maken aan besnijdenis of VGV, gezien dit leidt tot ernstige bloedingen, infecties, psychologische trauma's én in sommige gevallen zelfs de dood van de slachtoffers, doch het is opnieuw uiterst schrijnend te moeten meegeven dat, 25 jaar na deze wet, er géén enkele persoon werd veroordeeld en / of werd gevangengezet voor het uitvoeren van VGV (stuk 7, 'Female genital mutilation (FGM) a crime in Edo State by Hon. Justice N. A. IMOUKHUEDE, [URL]).

Aangaande de neergelegde algemene informatie, waaronder het krantenartikel over een vrouw die Nigeria diende te ontvluchten, merken verzoekers op dat de argumentatie van verweerster tegenstrijdig is, waar ze eerst stelt dat het artikel niet louter een familie in Edo – state betreft, om dan later te vermelden dat de man een Edo etnie heeft... Het andere artikel werd door verzoekers voorgelegd teneinde aan te tonen dat de Britse regering héél hard werkt om de praktijk van VGV te bestraffen door een vrouw te veroordelen voor medeplichtigheid aan de besnijdenis van een Brits meisje in Kenia. Verzoekers menen dan ook dat verweerster ten onrechte géén rekening heeft gehouden met de door hen voorgelegd documenten.

In aanmerking nemend hetgene die hierboven werd uiteengezet, blijkt dat verzoekers, in afwijking van hetgeen die door verweerster in de bestreden beslissingen wordt beweerd, hun vrees voor de besnijdenis van hun dochters wél degelijk aannemelijk hebben gemaakt. Verzoekers dienen bijgevolg te worden erkend als vluchteling.

3) omwille van ras, religie, nationaliteit, behoren tot een sociale groep of politieke overtuiging
Volgens de Raad van State en de heersende rechtsleer: [...]

Verzoekers worden in Nigeria bedreigd door eerste verzoeker z'n gewezen schoonvader A.L. enerzijds én M., de smokkelaar van tweede verzoekster, anderzijds. Eveneens vrezen verzoekers de vrouwelijke genitale verminking van hun dochters.

4) de bescherming van het land niet kunnen of niet willen invoeren
Volgens de heersende rechtsleer: [...]

Verzoekers kunnen niet rekenen op de bescherming van de Nigeriaanse overheid. Het huidige middel is bijgevolg gegrond."

In een tweede middel beroepen verzoekers zich op de navolgende schendingen:

" schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet;*

** schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering."*

Verzoekers onderbouwen het middel als volgt:

"Samenvatting van het middel:

"Verzoekers hebben minstens recht op subsidiaire bescherming aangezien zij bij terugkeer naar Nigeria een reëel risico lopen op ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet."

Er dient overeenkomstig artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet bijkomende bescherming geboden worden aan personen die bij terugkeer naar hun land van herkomst zullen worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling.

[...]

Mochten de problemen van verzoekers, die aanleiding hebben gegeven tot hun vlucht uit het land van herkomst, niet voldoende zijn voor een toekenning van het vluchtelingenstatuut, quod non, dan menen verzoekers dat ze minstens aanspraak kunnen maken op het subsidiaire beschermingsstatuut overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Het hoeft immers geen bijkomende verduidelijking dat (de kinderen van) verzoekers, o. a. door de problemen met eerste verzoeker zijn schoonvader, de problemen met de smokkelaar van tweede verzoekster, maar vooral door het risico van vrouwelijke genitale verminking wat betreft hun dochters, een ernstig risico lopen op onmenselijke én vernederende behandelingen.

Huidig middel is bijgevolg gegrond."

2.2. Bij het verzoekschrift voegen verzoekers volgende stukken:

"4. Wikipedia, 'Female genital mutilation in Nigeria', geconsulteerd op 7 mei 2024, te consulteren op [URL];

5. EUAA, 'country guidance Nigeria 2021 - common analysis', oktober 2021, te consulteren op [URL];

6. FGM/C Research Initiative, 'The Law and FGM in Nigeria, 20 oktober 2018, te consulteren op [URL]; 7.

'Female genital mutilation (FGM) a crime in Edo State by Hon. Justice N. A. IMOUKHUEDE, te consulteren op [URL]".

2.3. Bij aanvullende nota van 16 augustus 2024 voegen verzoekers volgende stukken:

"8. Document GAMS – verklaring op eer van verzoekers waarbij zij zich verbinden hun dochter O.G. te zullen beschermen tegen elke vorm van seksuele verminking;

9. Document GAMS - verklaring op eer van verzoekers waarbij zij zich verbinden hun dochter D.Da. te zullen beschermen tegen elke vorm van seksuele verminking;

10. Medisch attest mevrouw C.Om.;

11. Medisch attest juffrouw B.I.E.C."

Beoordeling

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoekers om internationale bescherming al dan niet beantwoorden aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetsbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissingen behept zijn met een onregelmatigheid of dat verzoekers nood hebben aan internationale bescherming.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekers afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar

geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer verzoekers bepaalde aspecten van hun verklaringen niet staven met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4. De asielinstanties mogen van verzoekers om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over hun identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom zij een verzoek om internationale bescherming indienen.

Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoekers een bevredigende verklaring hebben gegeven voor het ontbreken ervan.

In de bestreden beslissing genomen in hoofde van verzoeker motiveert verweerder dat verzoeker doorheen de verschillende procedures voor verschillende Europese asielinstanties tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over onder meer zijn identiteit en nationaliteit, achtergrond, reisroute en vluchtedenen. De bestreden beslissing stelt:

*“Vooreerst, u diende eerder een **verzoek om internationale bescherming in Frankrijk en Zwitserland** in. U verklaarde uitdrukkelijk dat u daar hetzelfde relaas, namelijk dezelfde gegevens en dezelfde problemen en redenen voor niet-terugkeer, opgaf (NPO D., p. 10-11). Uw asioldossiers werden overgemaakt door de Franse en Zwitserse autoriteiten (zie blauwe map van het administratief dossier). Een lezing van deze dossiers brengt aan het licht – in tegenstelling tot uw uitdrukkelijke bevestiging – dat **uw verklaringen verscheidene tegenstrijdigheden vertonen met uw verklaringen voor de Belgische asielautoriteiten**. Deze tegenstrijdigheden werden in onderstaande beslissing mee in rekening gebracht.*

Voor het CGVS stelt u immers in Nigeria geboren te zijn, enkel de Nigeriaanse nationaliteit (gehad) te hebben en in Nigeria steeds in het familiale huis gewoond te hebben met uw ouders, tot u in 2010 voor het eerst uw land verliet (NPO D., p. 4-6).

*U zou vertrokken zijn in november 2010 en via Niger, Algerije en Marokko naar Spanje gereisd zijn (NPO D., p. 10). Betreft uw **verzoek om internationale bescherming in Zwitserland** (op 14 april 2014), stelt het CGVS vast dat u daar een geheel ander relaas deed. U verklaarde er dat u de Malinese nationaliteit heeft, dat uw moeder Nigeriaans is en uw vader Malinees, dat u bent geboren in Mali en later verhuisde naar Nigeria. U stelt er dat u uit Mali bent vertrokken nadat u spiritueel werd aangevallen door uw familie, omwille van een eigendomskwestie over de familiale woning, in deze ruzie werd ook uw moeder vermoord. U zou dan naar Lagos zijn verhuisd, waar u betrokken raakte bij een overvallersbende, maar na een mislukte overval en betrapting door de politie, bent u weggevlucht uit Nigeria. Over uw reisroute verklaarde u daar dat u Nigeria pas verliet in augustus 2012 en via Libië en Italië te zijn gereisd. Hiermee geconfronteerd, stelt u simpelweg dat ze u verkeerd hebben begrepen, dat de Protection Officer “beter eens naar die van Frankrijk kijken, dat is hetzelfde” (NPO D., p. 31-32). **De vaststelling dat u aanvankelijk een geheel andere persoonlijke achtergrond, problemen en vrees heeft aangehaald, ondermijnt uw geloofwaardigheid reeds sterk.***

*Betreft uw **verzoek om internationale bescherming in Frankrijk** (op 22 juli 2014, en op 11 maart 2019), stelt het CGVS vast dat u daar inderdaad ook vertelde over een relatie, die niet werd aanvaard door de familie, dat uw partner zwanger raakte en overleed aan abortuscomplicaties, doch werden ook hier verscheidene belangrijke inconsistenties opgemerkt (infra).”*

Verzoekers voeren in het verzoekschrift geen dienstig verweer tegen de voormelde terechte en pertinente motivering, die steun vindt in het administratief dossier.

Zo verzoekers in het verzoekschrift stellen dat verzoeker zich in Zwitserland liet bijstaan door een persoon die hem aanraadt foutieve informatie te geven, gaan zij eraan voorbij dat verzoeker zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die hij heeft afgelegd in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming in

Zwitserland. De verwijzing naar slechte raadgevingen kunnen zijn gebrek aan medewerking en het nalaten de waarheid te vertellen over onder meer zijn nationaliteit, niet verschonon.

Daarnaast motiveert verweerder dat ook verzoekster tegenstrijdige en leugenachtige verklaringen heeft afgelegd over haar persoonlijke achtergrond en problemen. De bestreden beslissing genomen in hoofde van verzoekster stelt:

“Vooreerst merkt het CGVS op dat u een andere persoonlijke achtergrond en problemen opgaf voor de Franse autoriteiten (VIB-FRA, zie blauwe map): u zou een gemengde etnische achtergrond hebben (uw moeder was Hausa en uw vader was Edo) – u stelt nu Edo te zijn (NPO O., p. 7) – behorende tot het Islamitische geloof (uw moeder was reeds moslima, en uw vader heeft zich als christen bekeerd tot Islam) – u stelt nu christen te zijn, net zoals de rest van uw familie met uitzondering van uw ouders die behoren tot het spirituele/traditionele geloof Idol (NPO O., p. 8, 10) – en woonachtig te Kano State – u stelt nu uw gehele leven in Benin City (Edo State) te hebben gewoond (NPO O., p. 6, 8). Verder verklaart u daar Nigeria te hebben verlaten nadat er een explosie plaatsvond in uw buurt, in het kader van een conflict tussen Hausa’s en christenen, waardoor u niet meer herenigd kon worden met uw familie. Bijkomend, werd u slachtoffer van seksueel geweld tijdens uw vlucht uit Nigeria. U verliet Nigeria in februari 2012 of (u bent hierover tegenstrijdig) september 2011 – voor de Belgische autoriteiten gaf u een ander relaas met betrekking tot uw redenen van vertrek uit Nigeria, én stelt u Nigeria reeds in januari of februari 2011 verliet (NPO O., p. 10). Door de Protection Officer gevraagd of u tijdens uw asielpcedure in Frankrijk dezelfde verklaringen aflegde, dezelfde identiteitsgegevens en dezelfde problemen opgaf, antwoordt u ontkennend. U legt uit dat in Frankrijk men eerst zijn asiolverhaal dient op te schrijven, en dat er vervolgens een interview daarover plaatsvindt. U stelt dat de personen die u naar Europa hebben gebracht een vals verhaal opschreven dat u moest afgeven. U kon vervolgens niet antwoorden op de vragen van het interview, want u kende het verhaal niet en kon ook niet lezen. Gevraagd of u aan de asielautoriteiten heeft verteld dat het verhaal vals was, antwoordt u ontkennend, dat u bang was. Gevraagd of u later nogmaals heeft geprobeerd om asiel aan te vragen, en dan eventueel uw verhaal te corrigeren antwoordt u ontkennend – in uw opmerkingen bij de notities van uw persoonlijk onderhoud, stelt u wél opnieuw asiel te hebben aangevraagd maar enkel voor de VGV van uw kinderen (zie administratief dossier). Door de Protection Officer geconfronteerd dat u, volgens informatie van de Franse autoriteiten, in 2019 nogmaals asiel aanvraag gebaseerd op uw vrees voor VGV van uw dochters en waarom u dan niet eerlijk over M. heeft verteld, antwoordt u: “M. heeft mensen rond ons. Mensen die problemen kunnen brengen. Ze brachten me naar Frankrijk. Hij zei me dat hij me in het oog hield, dat hij mensen heeft die me in het oog houden voor mensen. Hij heeft mensen. Er zijn mensen die checken, dat als ik iets wil doen. Sinds ik naar België kwam, voel ik me veilig. Hij bracht mensen voor prostitutie. Hij misleidde mensen in Afrika” (NPO O., p. 12-13). Nochtans, wanneer u later wordt geconfronteerd met het gegeven dat M. u nooit meer benaderde in Europa, antwoordt u: “(...)”

In Europa, als hij iets zou doen, dan zou de politie hem arresteren, dus ik was oké. (...)” Uw gedrag – leugenachtige verklaringen afleggen – staat haaks op het gegeven dat u internationale bescherming aanvraagt in Frankrijk: u vraagt immers bescherming aan, maar laat na om waarachtig te zijn over de persoon die u zogezegd vreest. Het gegeven dat u bang was voor M. vormt hier geen verschoning voor – al helemaal niet aangezien u vervolgens zelf aangeeft dat de politie tegen hem zou kunnen optreden. Als verzoeker tot internationale bescherming wordt er van u verwacht dat u vanaf de aanvang van uw procedure volledige en waarachtige verklaring aflegt. Desondanks, ging u tot tweemaal toe compleet voorbij aan deze verantwoordelijkheid. Opvallend, u zou uw interview in Frankrijk zelfs rechtstreeks in het Frans, zonder tolk, hebben afgelegd. Deze vaststellingen omtrent uw verzoek om internationale bescherming in Frankrijk ondermijnen reeds sterk de geloofwaardigheid van uw vrees.”

Bij gebrek aan enig verweer blijft de voormelde motivering, die terecht en draagkrachtig is en steun vindt in het administratief dossier, onverminderd overeind.

De voorstaande vaststellingen inzake de tegenstrijdige en leugenachtige verklaringen van beide verzoekers betreffen een negatieve indicatie voor hun algemene geloofwaardigheid.

5. Verzoeker volhardt in geval van terugkeer naar Nigeria in zijn vrees voor de vader (S.L.) van zijn overleden partner (A.L.) die hem verantwoordelijkheid houdt voor haar overlijden aan abortus-complicaties.

Blijkens de bestreden beslissing wordt echter geen enkel geloof gehecht aan verzoekers vrees ten opzichte van zijn schoonvader nadat zijn partner overleed aan abortuscomplicaties.

De motivering is gebaseerd op volgende vaststellingen:

- verzoekers eerste poging tot het verkrijgen van internationale bescherming was laattijdig; verzoeker kwam immers aan in Spanje in 2012 en diende pas in 2014 in Zwitserland een eerste verzoek om internationale bescherming in;

- verzoeker heeft voor de Franse en Belgische asielautoriteiten inconsistente verklaringen afgelegd over onder meer de namen van zijn vriendin en haar vader, de studies van zijn vriendin, hoe hij wist dat zijn schoonvader de rang van kapitein bekleedde, de wijze waarop hij vernam dat zijn vriendin overleden was, de bedreigingen van en problemen met zijn schoonvader, het gegeven of zijn familie al dan niet bedreigd werd en het gegeven of hij al dan niet aangifte heeft gedaan bij de politie (Frans asielfdossier; notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 13-17, p. 19, p. 30-31); verzoeker geeft geen bevredigende uitleg voor de vastgestelde duidelijke en vele tegenstrijdigheden (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 32-33);

- verzoeker legt bij het CGVS tegenstrijdige verklaringen af over het tijdstip en verloop van zijn aangifte bij de politie (notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 14, p. 16-17);

- waar verzoeker verklaart dat hij en zijn partner geen abortus wilden in het ziekenhuis en dat een abortus in het ziekenhuis legaal is in Nigeria (notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 15, p. 18), valt dit niet te rijmen met de landeninformatie waaruit blijkt dat abortus in Nigeria illegaal is met als enige uitzondering de situatie waarbij het krijgen van het kind het leven van de moeder in gevaar brengt.

Ingevolge de voorstaande vaststellingen volgt de Raad verweerder in zijn besluit dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vrees ten opzichte van zijn schoonvader nadat zijn partner overleed aan abortuscomplicaties.

Het verweer in het verzoekschrift vormt geen dienstige weerlegging van de terechte en pertinente motiveringen zoals opgenomen in de bestreden beslissing genomen in hoofde van verzoeker, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft.

Zo in het verzoekschrift wordt geopperd dat verzoeker niet wist dat hij in Europa een verzoek om internationale bescherming kon indienen, herneemt hij in wezen zijn reeds afgelegde en beoordeelde verklaringen uit het persoonlijk onderhoud (*“Er was geen reden. Ik wist niet van asiel in Spanje. Niemand had dat gezegd. Pas als ik Spanje verliet, ging”*), notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 10). Verweerder stelde hierover in de bestreden beslissing echter terecht dat van iemand die beweert te vrezen voor zijn leven, zijn vrijheid en fysieke integriteit, mag verwacht worden dat hij zich informeert en zich zo snel mogelijk aanbiedt bij de bevoegde instanties om internationale bescherming te vragen. Verzoekers vermeende onwetendheid over het bestaan van de mogelijkheid om internationale bescherming te bekomen in Europa kan aldus niet rechtvaardigen dat hij pas twee jaar na zijn aankomst in Europa een eerste verzoek om internationale bescherming indiende. Verzoekers manifest laatijdig verzoek getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging.

Verder stelt verzoeker dat de tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen in Frankrijk en België te wijten zijn aan fouten die door de Franse tolken werden gemaakt. Verzoeker beperkt zich echter tot het hernemen van zijn reeds gedane uitleg tijdens het persoonlijk onderhoud (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 32-33), die blijkens de pertinente motivering in de bestreden beslissing niet kan worden aangenomen ter verschoning voor de duidelijke en vele tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen voor de Belgische en de Franse asielinstanties.

Voor zover verzoeker benadrukt dat de namen van zijn overleden partner en haar vader respectievelijk S.L. en A.L. zijn en dat hij niet weet waar de naam I. vandaan komt, benadrukt verzoeker louter één van zijn uiteenlopende verklaringen over hun namen. Dit kan geenszins afbreuk doen aan het bestaan van de manifeste tegenstrijdigheden in zijn verklaringen over hun namen bij de Franse en Belgische asielinstanties. Verzoeker stelde in Frankrijk dat zijn vriendin O.I. heette en haar vader P.I., terwijl hij in België verklaarde dat zij S.L. heette en haar vader A.L.. Dit doet op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

Waar verzoeker in het verzoekschrift stelt dat hij zelf geen militair was en dus op basis van de badge van zijn schoonvader niet zou kunnen zeggen welke rang hij had, kan dit geen afbreuk doen aan de omstandigheid dat verzoeker blijkens het interviewtranscript in Frankrijk verklaarde dat zijn schoonvader de rang van kapitein had en dat hij dit wist omdat hij zijn insigne had gezien. De vastgestelde tegenstrijdigheid hierover tussen zijn verklaringen in België en Frankrijk blijft wel degelijk overeind.

Verzoeker volhardt in het verzoekschrift dat een abortus in het ziekenhuis legaal was op het moment dat hij in Kameroen was. Deze bewering is echter onverenigbaar met de beschikbare landeninformatie waaruit blijkt dat abortus in Nigeria illegaal is – en ook was in 2010 – met als enige uitzondering de situatie waarbij het krijgen van het kind het leven van de moeder in gevaar brengt.

Verzoeker komt in wezen niet verder dan het louter volharden in zijn vrees voor de vader van zijn overleden partner, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

6. Wat betreft de vrees van beide verzoekers met betrekking tot de bedreigingen van M. – de smokkelaar van verzoekster – volharden verzoekers in het verzoekschrift in hun vluchtrelaas, hun verklaringen zoals afgelegd op het CGVS en de redenen waarom ze omwille van M. niet kunnen terugkeren naar Nigeria. Het louter volharden in hun vrees voor M. en hun reeds afgelegde en beoordeelde verklaringen vormt echter geen nuttig verweer tegen de terechte en pertinente motieven in de bestreden beslissingen dienaangaande.

Deze motiveringen steunen op volgende elementen:

- verzoekster legt tegenstrijdige verklaringen af bij de DVZ en het CGVS over haar (al dan niet vrijwillige) vertrek uit Nigeria (verklaring DVZ van verzoekster, vragen 10 en 32; notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster, p. 14, p. 25-26);

- het is niet aannemelijk dat verzoekster zomaar – zonder verdere vragen en zonder enige poging te ondernemen zich te informeren – inging op het voorstel van M. om naar Europa te vertrekken, terwijl ze M. nooit eerder had ontmoet, geen kennis had over hem en zijn familie, nooit eerder gehoord had over de praktijk van betaling voor een reis naar Europa, zo goed als geen informatie had over haar toekomst in Europa en haar land niet dringend diende te verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging (notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster, p. 4-7, p. 14-16, p. 24-25);

- de geloofwaardigheid van verzoeksters problemen met M. wordt verder ondermijnd omdat verzoekster ook nu weinig interesse blijkt te hebben in haar problemen (notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster, p. 16), haar verklaringen over de bedreigingen strijdig zijn met de verklaringen van verzoeker (notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster, p. 14, p. 16-18; notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 28-29), ook verzoeker slechts summier op de hoogte is van verzoeksters problemen met M. (notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 26, p. 28, p. 31) en verzoekers zich nooit gewend hebben tot de politie voor hulp (notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster, p. 14; notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 29);

- verzoeksters vrees ten aanzien van M. is niet actueel, gezien het laatste contact met M. dateert uit 2015 (notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster, p. 18-19; notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 31);

- indien verzoekster met een mensensmokkelaar naar Europa zou zijn gereisd, wat zij niet aannemelijk maakt, blijkt uit beschikbare landeninformatie dat zij desgevallend bij terugkeer naar Nigeria mogelijk beroep zou kunnen doen op de autoriteiten of het NAPTIP voor wat eventuele bedreigingen van mensenhandelaren betreft.

Ingevolge het geheel van de voorstaande vaststellingen volgt de Raad verweerder in zijn besluit dat geen geloof kan worden gehecht aan beide verzoekers' vrees ten opzichte van de smokkelaar M., noch aan enige problemen met M. in geval van terugkeer naar Nigeria. Verzoekers' verweer betreft louter de volharding in hun – ongeloofwaardig beoordeelde – vrees en verklaringen en kan derhalve niet aangenomen worden als dienstig verweer.

7. Verzoekers volharden in het verzoekschrift te vrezen voor de vrouwelijke genitale verminking (VGV) van hun twee dochters, G. en Da., in geval van terugkeer naar Nigeria.

7.1. Vooreerst dient benadrukt dat verweerder in de bestreden beslissingen terecht stelt dat beide verzoekers geen duidelijk zicht bieden op hun profiel, waaronder verzoekers nationaliteit en verzoeksters etnische groep, hetgeen nochtans van essentieel belang is voor de beoordeling van de vervolgingsvrees en beschermingsnood van hun minderjarige dochters.

7.2. Verder stelt verweerder in de bestreden beslissingen, op basis van landeninformatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier, dat iets meer dan een op vier meisjes (25,3 %) van 0 tot 14 jaar VGV heeft ondergaan in Nigeria en dat de prevalentiegraad verschilt van regio tot regio. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de prevalentiegraad in de staat Edo, waarvan verzoekers afkomstig zijn, 37,1% betreft, wat in strijd is met de bewering van verzoekers dat (bijna) elke vrouw in de staat Edo besneden is.

Verzoekers verwijzen in het verzoekschrift naar landeninformatie waaruit blijkt dat “enkele van de etnische groepen met de hoogste prevalentie van VGV Yoruba (52 tot 90% volgens verschillende studies), Edo / Bini (69 tot 77 % én Igbo (45 tot 76 %) zijn”, dat het “prevalentiecijfer voor de etnische groep Hausa – Fulani wordt geschat op 13 tot 30 %” en dat ze dan ook niet begrijpen “waarom hun verklaringen, waaruit afgeleid kan worden dat bijna elke vrouw in Edo – state besneden is, niet zouden kloppen met de werkelijkheid”. Verzoekers gaan er echter aan voorbij dat de door hen geciteerde passages uit de landeninformatie de prevalentiegraad binnen de etnische groepen, waaronder de etnische groep Edo, betreft en niet binnen de geografische grenzen van de staat Edo. Nog los van de (eerdere) vaststelling dat verzoekers geen duidelijk zicht bieden op hun profiel en achtergrond, waaronder hun etnie, dient benadrukt dat verzoekers geenszins afbreuk doen aan het gegeven dat de prevalentiegraad in de staat Edo 37,1% is.

Het komt aldus aan verzoekers toe om het voorgehouden risico op besnijdenis in hoofde van hun dochters in geval van terugkeer naar Nigeria op concrete wijze aan te tonen.

7.3. Evenwel dient samen met verweerder vastgesteld dat verzoekers hun beweerde vrees voor vrouwelijke genitale verminking in hoofde van hun dochters niet concreet aannemelijk hebben gemaakt. De bestreden beslissingen stellen dienaangaande op omstandige en draagkrachtige wijze:

“In verband met jullie individuele familiale situatie, dient te worden opgemerkt dat zowel u als uw partner uitdrukkelijk tegen besnijdenis zijn, maar jullie stellen herhaaldelijk dat jullie geen keuze zal worden gelaten, dat jullie hiertoe gedwongen zullen worden, dat ze zelfs de kinderen zullen ontvoeren (NPO D., p. 20, 22; NPO O., p. 19-20, 22). Nochtans stelt uw partner later dat zijn zussen niet besneden werden, omdat zijn ouders hiertegen waren – zij zouden pas later zijn besneden toen ze wouden huwen (NPO D., p. 21, 23), ook uzelf benadrukt de noodzaak van besnijdenis om te huwen (NPO O., p. 19, 21, 23). Uit informatie, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat de beslissing tot het besnijden van een meisje in Nigeria afhangt van de ouders. Het merendeel van de bronnen stelt dat de ouders van een niet-besneden minderjarig meisje in staat moeten zijn om hun dochter te behoeden van de praktijk. In dit geval riskeren ze evenwel maatschappelijke gevolgen zoals statusverlies of sociale uitsluiting, maar nooit geweld. De afwijzende houding van de gemeenschap kan evenmin “worden gelijkgesteld met vervolging of ernstige schade.” De onbesneden meisjes kunnen geconfronteerd worden met een zekere stigmatisering, maar hebben toegang tot alle diensten (gezondheidszorg, onderwijs, ...). In de bronnen wordt bovendien een genuanceerd beeld geschetst van de mogelijke gevolgen van een niet-besnijdenis voor het meisje en haar familie. Het is immers een intiem onderwerp dat onbeleefd wordt geacht om te bespreken. Veel vrouwen weten niet van zichzelf noch van elkaar of ze al dan niet besneden zijn. Betreft het gebrek aan huwelijksperspectieven dat jullie aanhalen, stellen bronnen dat de impact op eventuele huwelijksperspectieven beperkt is (zie blauwe map). Er moet worden besloten dat het mogelijk is voor de ouders om hun dochter, tegen de wil van familieleden of stamleden, te beschermen tegen VGV. De vaders hebben het laatste woord en de moeders organiseren geen besnijdenis zonder dat de vader daarvan op de hoogte is. Zowel uzelf als uw partner werden geconfronteerd met deze informatie, maar jullie bleven simpelweg vasthouden aan jullie verklaring dat ouders niet kunnen weigeren (NPO D., p. 22; NPO O., p. 21)

In verband met wie jullie dochters zou besnijden, antwoordt uw partner “familieleden” van zowel hem als u. Gevraagd welke familieleden uw partner specifiek vreest (die jullie zouden dwingen tot besnijdenis), antwoordt hij vaagweg: “er zijn geen specifieke familieleden. Zelfs als ik zou kunnen ontsnappen aan mijn familie, dan is er nog de familie van mijn vrouw. En zelfs als we daaraan nog kunnen ontsnappen, we zijn van Edo State en het is daar de traditie en cultuur dat vrouwelijke kinderen moeten worden besneden” (NPO D., p. 20). Ook uzelf komt niet verder dan algemeen te verwijzen naar uw eigen familie en die van uw partner. Zelfs na herhaaldelijke vragen van concretisering, stelt u slechts vaagweg: “mijn moeder haar en vader zijn familie, de ouderen. De familie, zoals ik u zeg” (NPO O., p. 20). Zoals hierboven werd gesteld hebben de ouders de finale beslissing over VGV. De vaststelling dat jullie niet kunnen concretiseren wie van de familie jullie zou dwingen, in combinatie met bovengenoemde landeninformatie over wie beslist over het besnijden van meisjes, maakt dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat jullie jullie dochters in Nigeria niet zou kunnen beschermen. Verder, wijst het CGVS erop dat jullie zich bij terugkeer niet simpelweg in dezelfde regio als jullie families moeten vestigen. Uw partner werd gevraagd of er nog steeds een risico is op VGV als jullie zouden wegblijven van jullie families, waarop hij aangaf dat als hij zou terugkeren naar Nigeria hij steeds zou terugkeren naar zijn familie en regio (NPO D., p. 23). Jullie zijn een volwassen koppel, voldoende zelfredzaam om naar Europa te reizen en daar een gezinsleven op te bouwen en in jullie levensonderhoud te voorzien, ondanks periodes van illegaal verblijf. Er kan dus niet zomaar worden aangenomen dat jullie gezin geen andere keuze zouden hebben dan terug te keren naar jullie plaats van herkomst. Uit landeninformatie blijkt eveneens dat, met betrekking tot het besnijden van meisjes, “de houding van de grootouders vrij onbeduidend [is]” en de ouders het laatste woord hebben (zie blauwe map).

In het licht van jullie bewering dat jullie families jullie ertoe zouden verplichten om te besnijden, is het opvallend dat u slechts summier op de hoogte bent van de praktijk binnen uw eigen familie. U bent zelf besneden (zie medisch attest in de groene map van het administratief dossier), maar kon hierover niets vertellen (NPO D., p. 24; NPO O.). Gevraagd wie er besliste dat u VGV diende te ondergaan, stelt u dat u dit

niet heeft gevraagd, noch vroeg u aan uw eigen moeder of zij met uw VGV heeft ingestemd of, of zij überhaupt de praktijk an sich goedkeurt (NPO O., p. 23). Verder, stelt u verkeerdelijk dat de vader het kind brengt voor de besnijdenis omdat de vrouwen niet willen toekijken (NPO O., p. 22) – terwijl de landeninformatie stelt dat moeders en/of grootmoeders de verantwoordelijkheid dragen hun dochter naar de geschikte plaats te brengen en de verdere zorg te garanderen (zie blauwe map); en stelt uw partner verkeerdelijk dat VGV wordt betaald door de personen die het kind naar de kruidendokter brengen, gevraagd wie dit is: "familieleden, mensen van de gemeenschap, de kruidendokter zelf..." (NPO D., p. 24-25) – terwijl landeninformatie, zoals hiervoor reeds werd aangehaald, stelt dat de moeders en/of grootmoeders de dochter naar de plaats brengen, én de VGV zelf wordt gefinancierd door de vader (zie blauwe map). Er kan niet worden aangenomen dat iemand die werkelijk vreest dat iemand zijn dochters tegen zijn wil in zou besnijden, dermate onwetend zou zijn, zowel met betrekking tot de gebruikelijke praktijken in het algemeen als met betrekking tot de gang van zaken en houding tegenover besnijdenis binnen zijn familie. Men kan immers verwachten dat u (en uw partner) zich hierover informeren, teneinde de werkelijke vrees voor uw dochters te kunnen inschatten. Opnieuw getuigt uw houding van een desinteresse in de omvang van uw probleem, die onverenigbaar is met een werkelijke vrees (voor besnijdenis voor uw dochters)."

Verzoekers bieden geen dienstig verweer tegen voormelde omstandige en draagkrachtige motivering.

Zij benadrukken louter dat zij de VGV van hun dochters bij terugkeer naar Nigeria niet kunnen weigeren of tegenhouden, verwijzen naar reeds afgelegde verklaringen inzake de besnijdenis van verzoekers zussen en geven op basis van algemene landeninformatie aan het niet eens te zijn met de stelling dat de vaders het laatste woord zouden hebben over de besnijdenis.

Uit de door verzoekers geciteerde landeninformatie (stukken 4 en 5, bij verzoekschrift) blijkt dat in de meeste gevallen de ouders de finale beslissing om te besnijden nemen, maar dat het afhangt van individuele factoren en de etnische groep of dit de vader of de moeder is. Verder blijkt hieruit dat de grootouders of de oudste vrouw aan vaderskant mogelijks ook een beslissende rol kan hebben. Bijgevolg ontkracht deze informatie de door verweerder gehanteerde informatie geenszins, waaruit blijkt dat de ouders de beslissende rol hebben en dat het merendeel van de bronnen stelt dat de ouders van een niet-besneden minderjarig meisje in staat moeten zijn om hun dochter te behoeden van de praktijk.

Bovendien laten verzoekers na te concretiseren wie zij precies vrezen en beperken zij zich tot algemene en vage verklaringen over hun familie. Verder kunnen zij geen concrete redenen aanvoeren waarom zij niet in staat zouden zijn een eventuele besnijdenis van hun dochters te verhinderen, desgevallend door te verhuizen naar een andere regio binnen Nigeria. Tot slot vormt hun onwetendheid – en desinteresse – met betrekking tot de praktijk van VGV in Nigeria een verdere aanwijzing dat hun voorgehouden vrees in hoofde van hun dochters niet waarachtig is.

7.4. Volledigheidshalve kan in navolging van verweerder worden opgemerkt dat verzoekers, indien hun vrees voor VGV in hoofde van hun dochters aannemelijk zou zijn – *quod non* – niet concreet aantonen dat ze geen beroep zouden kunnen doen op de bescherming van de nationale autoriteiten. In de bestreden beslissingen wordt op goede gronden als volgt gemotiveerd:

"Tot slot, de beoordeling dient eveneens de mogelijkheid op bescherming van de autoriteiten te worden geëvalueerd. Er dient te worden benadrukt dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat een verzoeker om internationale bescherming de bescherming van haar land niet kan of, uit hoofde van de vrees voor vervolging, niet wil inroepen. De verzoeker om internationale bescherming moet aannemelijk maken dat zij alle redelijke van haar te verwachten mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput. Dit is in casu echter niet het geval. Jullie bleken immers niet op de hoogte van Nigeriaanse (niet-)gouvernementele organisaties die actief zijn in de strijd tegen VGV, noch van een wettelijk kader hieromtrent (NPO D., p. 22, 24; NPO O., p. 20, 23-24). Uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat verschillende nationale en internationale organisaties in Nigeria actief strijden tegen deze praktijk. Er wordt gesensibiliseerd, maar eveneens juridische en logistieke steun geboden. Bovendien heeft de Nigeriaanse staat verschillende internationale verdragen geratificeerd waarin de praktijk van VGV aangeklaagd wordt. De staat organiseert of steunt programma's die strijden tegen genitale verminking. In mei 2015 werd bijvoorbeeld de 'Violence Against Persons (Prohibition) Act' ondertekend, waarin VGV expliciet verboden wordt. Twaalf deelstaten beschikken over een specifieke wetgeving die vrouwenbesnijdenis verbiedt. In jullie herkomstregio, Edo state, is sinds 1999 de 'Prohibition of Female Genital Mutilation Law' van kracht. Deze wet voorziet in een straf van minstens drie jaar gevangenis en/of een boete van minstens drieduizend Naira (zie blauwe map). Er bestaat in Nigeria dus wel degelijk een draagvlak tegen VGV. U werd hiermee geconfronteerd, maar verwijst simpelweg naar het krantenartikel, waarom ze die vrouw dan niet hebben geholpen (NPO O., p. 24) – in het krantenartikel wordt nergens vermeld dat deze vrouw hulp zou gezocht hebben (en niet gekregen)."

Verzoekers verwijzen in het verzoekschrift naar landeninformatie (stukken 6 en 7, bij verzoekschrift) en stellen dat er in Nigeria nog geen enkele veroordeling voor VGV werd uitgesproken, alsook dat de specifieke wetgeving van de staat Edo een lege doos is.

Uit het geheel van de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie blijkt echter wel dat verschillende nationale en internationale in Nigeria actief strijden tegen VGV en dat VGV in Nigeria verboden is. Van verzoekers, die beweren dat ze niet kunnen terugkeren naar Nigeria omwille van een vrees voor VGV in hoofde van hun dochters, is redelijk te verwachten dat ze op de hoogte zouden zijn van de mogelijkheden om hun dochters te beschermen, de aanwezige organisaties in Nigeria en de wetgeving omtrent VGV. Bovendien tonen ze met hun verwijzing naar algemene landeninformatie niet concreet aan dat ze geen beroep zouden kunnen doen op de bescherming van de nationale autoriteiten in geval van terugkeer naar Nigeria.

7.5. Verzoekers hekelen de motivering van verweerder inzake de door hen bijgebrachte krantenartikelen inzake VGV.

Te dezen blijkt uit lezing van de bestreden beslissingen dat verweerder wel degelijk en afdoende heeft gemotiveerd omtrent de door hen bijgebrachte documenten:

“De neergelegde algemene informatie, met name krantenartikelen en de Istanbulconventie (waarin VGV wordt erkend als een vorm van geweld tegen vrouwen en o.a. dat lidstaten het strafbaar dienen te stellen; een gegeven dat niet door het CGVS in twijfel wordt getrokken) (zie groene map), veranderen niets aan voorgaande conclusies. Betreft het krantenartikel, waarover u en uw partner verklaren dat het algemene informatie betreft (jullie kennen de vrouw niet persoonlijk) – een vrouw die Nigeria diende te ontvluchten met haar kinderen omwille van VGV – om te staven dat VGV nog steeds een actueel probleem is in Nigeria (NPO D., p. 13; NPO O., p. 14). Jullie verwijzen ook allebei naar het artikel om te stellen dat ouders niet kunnen weigeren (NPO D., p. 22 NPO O., p. 21). Het CGVS benadrukt nogmaals dat uit landeninformatie naar voren komt dat de vader de finale beslissing heeft (zie blauwe map) – het krantenartikel betreft de moeder, er wordt geen uitdrukkelijke melding gemaakt van de vader. Bovendien, betreft het artikel niet louter een familie in Edo State: de persoon in kwestie had banden met verschillende deelstaten (man van Edo etnie, schoonfamilie woonachtig te Imo State, en de familie was woonachtig te Lagos State). Het andere neergelegde artikel betreft een vrouw die veroordeeld is in het Verenigd Koninkrijk voor (medeplichtigheid aan) de besnijdenis van een Brits meisje in Kenya (tijdens een trip) – het is bijgevolg niet relevant voor jullie verzoek – in zoverre jullie hiermee enkel wensten aan te tonen dat VGV strafbaar is, merkt het CGVS op dat dit niet in twijfel wordt getrokken.

Jullie wensten ook foto's neer te leggen van de besnijdenis van de dochter, B., van uw zus. Er werd aan uw partner, die de foto's bijhad tijdens zijn interview, uitgelegd dat deze foto's niet konden aanvaard worden: “De foto's tonen de private delen van een jonge baby. Zij gaan bijgevolg in tegen de eerbiediging van de menselijke waardigheid en de eerbiediging van het privé- en familieleven. Deze foto's zijn ook niet echt nuttig, aangezien er niet kan worden aangetoond dat het familie is van u of uw partner. Het is ook geen deskundigen- of medisch onderzoek.” (NPO D., p. 19). Uw partner zijn verklaring dat de ouders niet akkoord waren maar geen keuze hadden (NPO D., p. 12-13), is slechts een bewering die op geen enkele manier wordt gestaafd en geheel ingaat tegen de landeninformatie (blauwe map).”

Verzoekers' verweer vormt geen dienstige weerlegging tegen de voormelde motivering.

Verzoekers menen dat de motivering van verweerder over het krantenartikel inzake de vrouw die Nigeria diende te ontvluchten tegenstrijdig is, waar eerst wordt gesteld dat het artikel niet louter een familie in de staat Edo betreft om dan later te vermelden dat de man een Edo etnie heeft. De Raad ziet niet in waarom deze motivering tegenstrijdig is vermits de staat Edo en de Edo etnie twee onderscheiden zaken zijn.

7.6. De door verzoeker bij aanvullende nota van 16 augustus 2024 bijgebrachte stukken kunnen de voormelde vaststellingen inzake de ongegrondheid van beide verzoekers' voorgehouden vrees voor VGV van hun dochters bij terugkeer naar Nigeria niet wijzigen.

Verzoekers brengen verklaringen op eer bij waarbij zij zich verbinden hun dochters O. en Da. te beschermen tegen elke vorm van seksuele vermindering (stukken 8-9, bij aanvullende nota). Deze stukken bevestigen dat verzoekers gekant zijn tegen VGV en hun dochters tegen deze praktijk willen beschermen, wat niet ter discussie staat.

Verder leggen verzoekers medische attesten neer van C.Om. en Bl.E.C., waaruit blijkt dat zij VGV hebben ondergaan. Verzoekers stellen dat Bl.E.C. de nicht is van verzoekster, maar brengen geen (begin van) bewijs neer dat verzoeksters familieband met Bl.E.C. aantoonen. Hoe dan ook, het gegeven dat verzoeksters moeder en haar (vermeende) nicht VGV hebben ondergaan, betekent niet dat verzoekers' dochters G. en Da. in geval van terugkeer naar Nigeria het slachtoffer zullen worden van VGV. Verzoekers hebben immers niet

geconcretiseerd wie zij vrezen in Nigeria, noch dat het voor hen onmogelijk zou zijn om hun dochters te beschermen.

8. Verder voeren verzoekers in voorliggend verzoekschrift geen concreet verweer tegen de motieven van de bestreden beslissingen met betrekking tot de door hen in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hen voorgehouden nood aan internationale bescherming.

9. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* geenszins is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoekers het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekers een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

10. Verzoekers beroepen zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit hun verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoen aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissingen en de beschikbare informatie waaruit blijkt dat er actueel voor burgers in de staat Edo geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van voormelde bepaling van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers brengen geen elementen bij waaruit kan blijken dat de beschikbare informatie niet (langer) correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

Verzoekers tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier oktober tweeduizend vierentwintig door:

W. MULS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS